

HAJNALI CSILLAG FÉNYE

Bibliai történet lírikus formában

KOCSIS ATTILA

HAJNALI CSILLAG FÉNYE

Bibliai történet lírikus formában

KOCSIS ATTILA

Creo design
Budapest,
2013

Írta: **Kocsis Attila**

© Kocsis Attila, 2013

ISBN 978-963-87861-6-6

Tipográfia:
Creo design

Kiadja: Creo Kft., Budapest
Felelős Kiadó: Gál Tibor
2013

Jelen könyv bármely részének vagy egészének mindennemű másolása, sokszorosítása és felhasználása, idézése, hanganyag, film készítése csak a szerzői jog tulajdonosának írásbeli engedélyével lehetséges.

Köszönetnyilvánítás

Ezúton is szeretnék köszönetet mondani
mindazoknak, akik Istentől kapott
lelki érzékenységgel,
a Szent Lélek segítségével elolvasták
írásomat, és építő észrevételeikkel
támogattak abban, hogy a – hitem szerint
Isteni ihletésű – lírikus formába öntött
bibliai történetek nyomtatásban is
megjelenhessenek.

Szeretném megköszönni
Manyi nővérem áldozatkész fáradozását,
a könyv megjelenésének érdekében nyújtott
gondoskodását, segítségét, biztatását,
támogatását, testvéri szeretetét.

Kocsis Attila

Az Olvasóhoz

Jöjj kedves Olvasó és övezd fel magadat
Ha elvállalod, hogy olvasd e sorokat.
Most még nem késő e könyvet letenni
Ki nem akar emésztetni, annak jobb nem enni.
De ha kíváncsi vagy az élettörténetre
Szomorú igazságra, majd pedig nemesre,
Emelkedj hát föl a valóság szintjére
Találj benne hasznót a magad életére.

Bár nem tudok semmi újjal szolgálni,
A régít sem dobjuk el, ha lehet használni.
Tedd hozzá önmagad, ez nem csak elmélet,
Két forrásból buzgó igaz szemlélet.
Lelked értékéből adj alamizsnát,
Hiszen e történet csak veled együtt áll.
És ha ezután a szíved föllázad,
Igazán ítélj; Kire szól a vádad?

De ha tapasztalod, fejlődni még lehet,
Könyörülő szívvel foglalj benne helyet.
Ha úgy látod e történet a pusztaságba visz,
Derűlátó szíved ekképpen nem hisz.
Csak haladj türelemmel a sivatag útján,
S fölüdülést találsz egy forrásnak kútján.
Üdítsd fel magadat, üdíts fel másokat,
Kelts életre elhalt lelkvilágokat.

Magas szintű érték a jót akarni,
Legszentebb ajándék: koldusként adni.
Lelkednek tüze, ha forrón melegít,
Ahová elér, az ott hevít.
Porhüvelyem kéri, ha tehetünk, hát tegyünk,
Nem baj ha elesünk, majd fel is kelünk.
Ha mindannyiunk karja egy irányba mutat,
Értelmünk meglátja a helyes utat.

Ha göröngyös is, de lehet rajta járni.
Nem fontos mindig a másakra várni.
S ha a nagy célokhoz kicsit hozzáteszünk,
Sok kicsivel sokra – győzelmet veszünk.
Olvasd hát végig jó akarattal,
S ha mégis elvetnéd, ne menj el haraggal.
Mutasd meg értékeid, ne engedd elmúlni,
Hogy megismerjem azt s tudjak tanulni.

Hisz e történet nyitott, s örökre az marad,
Míg ember e Földön az élet útján halad.
És ha már testünkből az élet kiszakad,
Soha nem hal meg mi lelkünk nyomán fakad.
Mint gyenge virágszirom bódító illata,
Illatozzon életünk termő olaja.
Ragyogjon az Igazság áldott akarata,
Az emberi méltóság dicső alázata!

ELSŐ FEJEZET

1

Ádám (föld pora) a szenvedő

Meleg nyári szellő húz végig a tájon,
Gyorsuló iramban átmegy a lapályon.
Ereje felgyorsul a sziklás hegyek között,
Majd forogni kezdett a fennsík fölött.
Láthatatlan kezével belemárt a porba,
Forgó erejével a magasba nyomta.
A Föld Pora pedig mintha szeme lenne,
Megnézte a Világot s reszketett a lelke.

Hirtelen azután a szélvész elvonult,
A Földnek Pora ismét magába visszahullt.
S mint hűrtalan hangszer, mely hangot nem ad,
Zengése még fülünkben, de dalra nem fakad.
Vagy mint megölt tetem, mi senkinek sem árt,
De halálba dermedten is vádolva kiállt.
Ekképp a Föld Pora néma gyásszal,
Vádlón kiáltott szörnyű jajgatással.

Földiekkel játszó gonosz angyalsereg,
Kinek minden ember rútul lépre megy.
Tőrbe ejtettél s lelkem mit kapott,
Pokoli mételyt mely mindenkire hatott.
Csontom elporladt, agyvelőm szétesett,
És mégis megy tovább, mint szörnyű gépezet.
Mert bűneim magvát én magam vetettem,
Átkozottá váltam, mert megtettem, megtettem...

Beborult az Ég sötétje a Világ fölött,
A Holdvilág fölfénylett a Csillagok között.
Semmiféle teremtmény hangot nem hallatott,
Csak a Földnek Pora némán jajgatott.
Hangnélküli panasza a Szférákig eljutott,
Tragédiájáról még a Kozmosz is tudott.
Mint hatalmas Király a szolgálai között,
Méltóság Uralkodott a Világ fölött.

Érezte a Föld az égi békességet,
Élesebbé téve benne az ellentétet.
Mert igazság mellett meg nem áll a hamis,
Szenved önmagától, ha be nem vallja is.
Vágyakozó sóhaja túlszárnnyalt a Földön,
Áthatolva mindeneken túl az Örökkön.
Hol van a Bölcs, ki szavaim vehetné,
Vádjaim igazságát mérlegre tehetné?

2

*Megjelenik a Bölcs. Ádám feltáró,
majd lázadó beszéde.*

Ki vagy te Föld Pora, hogy engem kerestél,
A Bölcsöt, ki előtt vádat emeltél.
Mi jupon vádolsz, és ki legyen a vádlott,
Az igazság ellen ki az, aki ártott?
Én voltam Ádám a legelső ember,
Kit az egész világnak a bűne terhel.

Csontom rég elporladt, földdel van keverve,
Vérrel megöntözve, bűnökkel terhelve.

Tetememnek Pora már rég idők óta
Egy ígéretet hordoz, mi meg nem lett azóta.
Mag, amely rátapos a kígyónak fejére,
Szabadulást hoz az ember életére.
De amit látok az nem hogy szabadulás,
Halálba rohanó biztos pusztulás.
Vádolom magam, bár újra születnék,
A tiltott gyümölcsből soha nem ennék.

Testemet a porból újra összegyúrnák,
Lelkemet orromba ismét visszafújnak.
Újra kezdenék rosszból tanulva,
Meg nem ejtene a csalárdságnak útja.
Csak úgy, mint a gyermek a keze tűzhöz ér,
Legközelebb vigyázz, mert tudja, hogy ég.
Azért is történt meg velem a bukás,
Mert nem tudtam, hogy valaki ellenem ás.

A Bölcs pedig felelt: hallván e siralmat,
Ki lehetne az ki méltó választ adhat.
Életed kezdetén mikor tisztán éltél,
A kísértőre hallgattál s a bűntől nem féltél.
Ígéretre apellálsz, miről mit sem tudsz,
Egyszer az egyik után, majd a másik elől futsz.
A tiltott gyümölcs hatását vissza nem veheted,
Vádad jogerős: de az embert nem mentheted.

Ádám pora pedig kifakadt keserűn,
Nem érdemes jóra törni, igyekezni hűn,
Ha ilyen nagy erő a kísértő hatalma,
Úgy látszik a Teremtőt is maga alá hajtja.
E szerint az Ígéret soha nem teljesül,
A jóra igyekezés magában felsül.
Hiszen voltak Hívek és voltak Szentek,
Hiába küzdöttek, mind halálba mentek.

Jól vigyázz Ádám! - így szólt a Bölcs,
Hogy elvakult értelemmel hazugságot költs.
Tán fegyver kényszerített, hogy egyél a gyümölcsből,
Vagy Te akartad a magad döntéséből?
Sátánnak volt hatalma Téged kísérteni,
Ravasz hízelgéssel így megejteni.
De te is tudtad volna a jót választani,
Mégis megpróbáltad Istent kijátszani.

Tudom, hogy Te győzől, hiszen Bölcs vagy,
De gondolkodó ember törekvése nagy.
Avagy kapott képességeim gyümölcstelen múltjon,
Belém tápláltak, hogy a semmibe hulljon?
A kísértő azt mondta: - Nem fogtok meghalni.
És nem tudtam, hogy ekképpen meg fog csalni.
Jobb lett volna, ha már megnyílt a szemem,
Hogy az élet fájának gyümölcsét is egyem.

De a fát védték Kerubok kardjai,
Életemnek ezért lejártak napjai.
Belátom az én döntésem a halálba vitt,
De Isten volt, vagy Sátán ki énbennem hitt?
Egyikük tudhatta - avagy mind a kettő,
Hogy mi lesz énbelőlem: Győztes, avagy vesztes.
Úgy látom ellenem ketten összefogtak,
Egyszer jobbról, majd balról ostromoztak.

Testem porát Szél fújja, Nap égeti,
Harci lovak patája hátam döngeti.
Bár igazságod ereje, mint a vihar nagy,
De ki egyszer vesztes lett, az vesztes marad.
Mint gazdag ember, ki pénzen mindent vehet,
Pénze mindig védi, vádolni nem lehet.
Szent Igazság ilyen: Örökre megáll,
De a bukott ember reményt hol talál?

Mondd meg Bölcs, ki túllátsz a világ felett,
Miért él a Gonosz az Igazság helyett?
Mi ebben az érdek és kinek van haszna,
E szörnyű káoszban kinek van jutalma.
A bűnnek lejtőjén nem is volt esély,
Úgy tűnik csak halálnak volt ez nyereség.
Az igazságos érdem: az életért szenvedni,
De a bűn árát e fölött ki fogja megfizetni?

*A Bölcs oktatása: az elromlott emberi
természettel szemben.*

Lázadó szavaid azt bizonyítják,
Hogy vétke a bűn kapuit megnyitották.
Hisz Te magad sírtál, hogy a bűnt megtetted,
Így szabad akaratodat elvesztetted.
Az ember önmagában nem gondolkodik,
Akarja vagy nem: egy Úrhoz tartozik.
Nem lehet ugyanis két Úrnak szolgálni,
Vagy ebben a harcban, vagy abban helyt állni.

Amikor megalkotott Tégedet az Isten,
Örült alkotásán, mint valami kincsen.
Ő nem táplálta beléd mire hivatkoztál,
Azt a fáról vetted, amit megkívántál.
Többet akartál, mint amennyi a teljes,
Mert sóvárgó szíved nem volt engedelmes.
Azt hitted magad a próbát kiállod,
De alkotni nem tudsz: a meglévőt használod.

Hogy rossznak és jónak tudója léttél,
Ezzel Te semmit nem teremtetél.
A te munkádnak verejték az ára,
De Istennek előáll minden egy szavára.
Információt nem tudsz létrehozni,
Nem létező anyagot nem tudsz kigondolni.

Nem nyitottál tehát új lehetőséget,
Tetteddel: csupán felelősséget.

A Gonosz ismerete akár a vadállat,
Ha szemébe nézel rögtön támad.
Miként mondtad, ellene nincs esély,
Megront, tönkre tesz, mint rothadó fekély.
Ahogy már említém, Ő válik Uraddá,
Beléd épül s így akaratomdád.
Legerősebb csalása mit beléd oltott,
Hogy nélküle történik mit szíved kigondolt.

Jól mondtad az érdem keserű ítélet,
Bár ez csupán igazság, abszolút véglet.
De az igazsághoz irgalom járul,
S a bűn büntetése az emberről elhárul.
Értelmet az ember azért kapott,
Hogy válassza a jót, amit Isten adott.
A törvénykönyvben meg is van írva,
Az embernek rendelt helyesség útja.

Nézhetted végig századokon át,
Hány lelki ember élte Isten szavát.
Láttad Mózes, a hatalmas vezért,
Vagy Jóbot ki szentül hordta a szenvedést.
Te a győzelmét látod a gonosznak,
És csak a csiráját a nemesnek, jónak.
Mert a bűnbeesés előtt a jóért nem tettél,
Arattál csupán, de nem vetettél.

Ezek után küzdeni: azt sérelmezed
Mondván, ha a jó erősebb az magától megy.
Élted idejében a jóban reménykedtél,
S a végén úgy láttad: hiába törekedtél.
Ember! – Ha jót teszel, csukd be a szemed.
Ne tudja a jobb, mit tesz a bal kezed.
Ne akarj a jónak Te dirigálni,
Előtte mit tehetsz: csendben szolgálni.

Ismét azt mondom: Nem lehet két Urad,
Egyszerre nem lehet járni két utat:
Tudatos elismerést Istennek áldozod,
De bukásodért mégis Őt vádolod.
Az ígért Szabadítót ha megkaptad volna,
Keserű szavaid senkit sem vádolna.
Először nem hittél a büntető halálban,
Most pedig kételkedsz a szabadulásban.

Ahogy erőt fejtesz és jön az ellen erő,
Így a gonosz ellen a jó tör elő.
A lelki egyensúlyt így megláthatod,
Gonosz ellen föllép az Isteni hatalom.
Ez hát a gyümölcs mit kezded szakított,
Sátán pedig Isten ellen uszított.
Ha nem akarsz végleg szenvedni kudarcot,
Vállald lelkesen a küzdelmet, a harcot.

Ádám tovább bizonygatja az élet értelmetlenségét.

Bölcs ki szavaiddal a Világot átfogod,
A nemes törvényt elém kitáladod.
Minden, amit mondtál végsőkéig igaz,
De kemény eledel nehéz rágni azt.
Beszéded, mint gyémánt, mindig tiszta marad
Bárhova helyezik, szenny rá nem ragad.
Szavaid, mint kard, olyan élesek,
De jó tanácsaid mégis végesek.

Tudom, míg az ember a Földön él,
Szeretetre vágyik és szépeket remél.
Hogyha ezért küzd, azt jól teszi,
És amíg csak él, annak hasznát veszi.
De tudatában van, hogy csak egyszer él,
Hitető Ígéretből márpedig nem kér.
Tudom, vannak és voltak kiválóságok,
De meg nem váltották a halandóságot.

Bölcs tanításod magában megáll,
De az élet végén eljő a halál.
Vártam Ígéretre az nem teljesült,
Százmilliók pora velem egyesült.
Könnyen tanít ki sosem vétkezett,
Kinek éltét védi a Szent Vértet.
Ezért mondom szavaid: tiszta, de véges,
Nem érzi ki jól lakott, hogy a másik éhes.

Éden tisztaságát vissza nem adhatom,
Bármennyire fáj, akárhogy akarom.
A jónak törvénye az életet emeli,
De gonosznak ereje az embert nem engedi.
Mint az olyan, kit száműztek szigetre,
Szabadon, de mégis rabságra verve.
Azt mondod, míg élünk a jót kell akarni,
Noha a rabságban meg kell maradni.

Tudom, hogy a törvény meg van írva,
De nincs olyan ember, aki azt bírja.
Mert érdekből kell élni és az szerint tenni,
Óh rettentő dolog embernek lenni!
Öngyilkossá válnánk, az életből nem kérnénk,
Ha nem lenne érdek, akkor miért élnénk?
Az érdek kényszerít, diktál és parancsol,
Javunkat szolgálja és ellenünk harcol.

Óh nemes, bölcs szavaid rejtenek titkokat,
Bár bölcsességre tanítasz és szavaid okosak.
Tanításaid ha mutatnak is áldást,
Nem fedik fel az örök megoldást.
Mint száraz falevelet a vihar paskolja,
Úgy tiszta tanításod az embert vádolja.
Az egyik kezed a büntető ostor,
A másik viszont a gyógyító doktor.

Had tárjam eléd az élet gyötrelmét,
Oktalan szenvedést és annak keservét.

Igazságnak látom az adósnak fizetni,
De aki nem botlik, úgy miért kell elesni?
Hisz minden embernek van saját lelke,
Van neki értelme, belső érzelme.
Ha a gonosz lesújt, embert nem válogat.
Ártatlan vagy bűnös – mindenki áldozat.

Magam nem védhetem, hisz én vagyok a gyökér.
Bűnnel megfertőztem mindent, aki él,
De miért kell miattam mindnek szenvedni?
Csak engem büntetni: s a többinek kedvezni.
Mikor hallottam Isten Ígéretét,
Azt hittem megmenti az emberek életét.
Mert a védő gátat, amit ledöntöttem,
Halálra ítéltém mindenkit mögöttem.

Hogy gyökérből lett gonosz az ember,
S ez az állapot dagad, mint a tenger.
Lásd, hogy némelyeknek millióik vannak,
Milliók éheznek, de nekik nem juttatnak.
Ártatlanok ezrei születnek nyomorba,
Jót sosem látnak, úgy halnak meg sorban.
Éhség, szomszúság, megfertőzött testek,
Meg se születnek, már gyötrelembe esnek.

Hogyha e világ fejlődni szeretne,
Mindig a gazdagság lesz neki a veszte.
Ahelyett hogy szíve megtelne hálával,
Élni kezd helyette, az önzés vágyával.

A másét is elveszi, bár mindene megvan,
Úgy érzi akkor lesz igazán gazdag.
A földi háború ekképpen születik,
S az emberi jogokat teljesen megvetik.

Hol van itt a nemes mit érdemes küzdeni,
Miért kell ezeknek meg is születni?
Becsvágy, hamis jogok, önzések árja,
Romboló erővel omlik a világra.
A gazdag pedig ki vagyonát érzi,
Magát többre tartván a szegényt lenézi.
E szörnyű örökség bár tőlem érkezett,
Fájlalom, hogy szenved, ki nem is vétkezett.

Tudom, bölcs törvényed Szentségből érkezik,
De emberi bűn által megfertőztetik.
Mindenki érti a jónak fogalmát,
És ha gyakorolja, megkéri az árát.
Ha valakinek kenyerét egyszer is etted,
Ott áll mögötte - lásd ezt én tettem!
Önzetlenül adni, ez nem létezik,
Ki emberileg teszi az is vétkezik.

Szeretnek az emberek segítséget adni,
S a jószág babérját ezért learatni.
Ezzel megalázva azt, akivel tették,
Bár ne adták volna! – Így vissza is vették.
Igazság és önzés keveregve forog,
Látszat és valóság együtt gomolyog.

Tudom, sokan vágnak a jóra hevülni,
Az ős természet pedig ez ellen szegülni.

Életünknek kincse a lelkiismeret,
Érdekink szerint adunk neki helyet.
Mert legtöbb esetben Őt börtönbe zárjuk,
Mások előtt mégis az Ő követét játszuk.
Fontos a világnak a jót mutatni,
Egész kicsit adni, de vastagon aratni.
Hová nézzen szemünk teljes tisztát látni,
Tiszta igazságot vajon kinél találni?

5

Ádám tovább ecseteli az élet hiábavalóságát.

Hadd soroljam tovább az érdek életet,
Bár halálba tartunk, megállni nem lehet.
Az élet rövid, de amit fölmutatunk,
Világossá teszi azt, hogy mik vagyunk.
Fejlődésünk során nemzetekké válunk,
Tanulunk, építünk, országot formálunk.
Büszkén megvillantjuk fegyvereink élet,
De nem tudjuk elérni a harc helyett a békét.

Fegyvereket gyártunk, hogy őrizzük a békét,
Békeharcban vesszük másoknak a véré.
Nemes címszó alatt önzőn szolgálunk,
S el hisszük magunkról, hogy becsületben állunk.

Ha senki e Földön fegyvert nem gyártana,
Ilyen siralmasan a Világ nem állana.
Nincs joga senkinek életet elvenni,
Mások életére fegyvert emelni.

Kárát, ha nézem mit ember okozott,
Szükségtelen terheket, amiket hordozott.
Tudva vagy nem, rossz irányba menni,
Önpusztító ingoványba mélyen lesüllyedni.
Kábító élvezetek, gyilkos hatása,
A még élő embernek a sírját megássa.
Halálos fertőzések okozta betegség,
Egymást pusztítja vele az emberiség.

Szenvedélyben élni, mint a megírt halál,
Elhagyni nem akarja, mert teste vigaszt talál.
E hamis vigasz végül a halálhoz vezet,
Ott őrlőngve szabadulna, de már nem teheti.
Tébolyultan szenved, mint leláncolt állat,
Feszítve, hörögve folytatja a nyálat.
Minél jobban feszíti, annál jobban köti.
S nyakán, ahogy szorul, úgy lassan megöli.

Teremtett világ mily gyönyörű lenne,
Ha a Szabadító egyszer megjelenne.
Gonoszt eltörölne, s új életet hozna,
Az élet fája ismét fölvirágozna.
Hogy ne tudjon az ember többé vétkezni,
Ölni, rabolni, másokét elvenni.

És én erre vártam, ameddig csak éltem,
Kértem, könyörögtem és mindig reméltem.

Óh, mily sok bakoknak a vére elfolyt
Áldozat oltárán, ahol megholt.
Bűntörlő áldozatot az ember áldozott.
De Ő bűnös marad; semmit sem változott.
Sőt még jogot formál ezáltal a bűnre,
Hisz állat vére fizeti azt meg évről évre.
Miért kérte Isten ezt az áldozatot,
Ha szabadulást ezáltal senki sem kapott?

Mint rák, fekély, amely gyilkol rútul,
S miután megölte, maga vele pusztul.
Ekképp a gonoszság mely az embert viszi,
A halált szolgálja, de senki sem hiszi.
Bár senki sem tagadja, hogy egyszer meghal,
De erről beszélni még csak nem is akar.
Értelmük célját a jelenhez kötik,
A múltat és a jövőt pedig félre lökik.

Ennyi hát az egész, ennyi csak az élet,
Ily keveset ér az emberi lélek?
Azt mondta Isten ki testemet formálta;
Gyönyörűség volt kezének alkotása.
Tudom, Isten látja az egész világot,
Az embert, kit a gonosz magának formázott.
Nem szánja az embert az élet viharában,
Ki nyerni képtelen a halál harcában?

Csüggedt szomorúság emésztí a lelkem,
Bár soha ne lett volna első ember testem.

Belesodródtam egy hármass örvénybe,
Hogy örökké harcoljak, de vesztesre ítélve.
Ha valamit készítünk, de rosszra sikerül,
Nem való semmire, hát szeméttel egyesül.
És nem kéred számon oda miért került,
Elfeledd és az enyészetbe merült.

De ki e világon emberként születik,
Anyja méhében már szolgásra vetik.
Emberi gyarlóság bűnöknek bilincse,
Születéstől kezdve rabláncra fűzve.
Noha magával hozza a hasonlóság Lelkét,
Mint rothadó anyag közt arany kövecskét.
Nem való az ember ilyen méltóságra,
Képtelen a lelke tisztántartására.

6

*Ádám a Teremtő szemével ítéli meg az ember helyzetét.
Belátja a rosszat, de a jót gyengének minősíti
az ember kárára.*

Bölcsességed közelébe én nem jöhetek,
Tisztátalan kézzel tisztát nem vehetek.
De bennünk a Lélek mely oly sokat ér,
Amit a Teremtő egyszer számon kér.
És nem telik benne semmi öröme,
Mert amit talál: bűnöknek özöne,

Nincs emberi jóság, mi előtte megfelel.
Vakító Szentsége a bűnre rálehel.

Óh mily dicsőség és milyen fényesség,
Kápráztató tisztaságból ragyogó ékesség.
Emberi szóval leírni nem lehet
Milyen volt dicsősége, amikor megjelent.
Mikor pedig vétkem átjárta testemet,
Ítélet született: - elhagyod kertemet!
Attól kezdve nem látom az élet értelmét,
Emberi szaporodás csak halálos termék.

Isten egy küldötte bennünk foglal helyet,
Ezt pedig tudjuk: a lelkiismeret.
Meghajtom a fejem: ez egy drága kincs,
Úgy tűnik, hogy van és sokszor úgy, hogy nincs.
Isten részéről mily drága tékozlás,
Emberi természetre gyengén ható áldás.
Ha a gonosz miatt a jó alul marad,
Mi Istennek célja és ez hova halad?

Évezredek telnek bizonytalanságban,
Élnek fájdalomban gyötrődő magányban.
Lelkiismeretük ereje már fogytán,
Elfásult a lelkük az életnek harcán.
Ha van életükben oly cél, ami nemes,
Elhiszik, hogy azért élni érdemes.
S ha magából az ember a legjobbat is adja,
Nem lehet oly tiszta, hogy Isten elfogadja.

Történelmünk jegyzi milyen sok gyötrelem
Esik meg időnként olykor az emberen.
De a bűnbe eséskor tudta-e az Isten,
Milyen kár esik a tőle kapott kincsen?
Tudom, hogy tudta, hisz mindent tud Ő,
Mindenekben minden Egyetlen Teremtő.
Két nagy hatalom, egymás mellett halad,
S az ember közöttük, ki mindig alul marad.

7

Ádám példákkal támasztja alá az emberek romlottságát.

Oly szörnyű állapot, feneketlen kút
Arra rádöbbsz, hogy már nincs kiút.
Kinek már a szíve cél nélkül dobog,
Reménye szétfoslott, inkább eloldalog.
Éli az életet, de hinni már nem mer,
Még a maga útján lassan, vérző sebbel.
Meg van kövesedve a lélek és az ész,
Személye megszűnik s a homályba vész.

Vagy ki a jót többé nem becsüli,
Nem lát benne célt s ez bűnözővé teszi.
Valamikor Őt ugyanúgy bántották,
Bűnöző életét mások is okozták.
Keserű poharát, ha ilyen ember issza,
Elmerül a bűnben s nem tér többé vissza.
A bűnre vivő út el van készítve,
De ki ott végig megy, el is lesz veszítve.

Világi vezetők, kik a törvényt szabják,
Gyökérre nem néznek, bár a jót akarják.
Emberi szemlélettel a világ halad,
Sokat építenek, mik le is omlanak.
Már egész kicsi korban lejtőn áll a gyermek,
Már tud rosszat tenni, nem engedelmes.
Mert szemük azt látja, mit a nagyok tesznek,
S ha a lejtőn lecsúsznak, úgy el is vesznek.

A lejtőn lecsúszni nem is olyan nehéz,
Vágyainkra mozdul a szív és a kéz.
Emberi természet hajlik maga felé,
Nincs örök vonzalom, így nézünk magunk elé.
Ilyen formán tűnik fel a további kísértés,
Vonzó lehetőség, erkölcstelen érzés.
Kiáltanom kell: Ilyen a világunk,
Bölcsesség híján romlottan állunk.

Fiatalkor serdülő éretlen világa,
Ami fölé hajlik a testnek vágya.
Elnézik mondván: mi sem voltunk jobbak,
S a szülők vétke miatt elfogadottak.
Természetes ösztönünk rosszul alkalmazva,
Elvakult formában máson átgázolva.
Nemzedékek jönnek, egyik a másik után,
S fejlődnek tovább a szülők nyomorán.

Mindenütt látható rábeszélő-reklám,
Hősként s kezében a gyilkoló szerszám.

Micsoda látvány, ahogy ölni tud!
Ezt látja a gyermek s ezek után fut.
Hormont gerjesztő szennyes gondolatok,
Mind gonosznak fizetett rettenetes adók.
Ha pedig ez ellen a harangot kondítod,
A közvélemény haragját magadra fordítod.

Az emberek nem tudják milyen esendőők,
Kis lángból indulva leéghetnek erdők.
A fiatal lélekbe rossz magokat vetnek,
Kikel, nagyra nő, szörnyetegek lesznek.
Az újszülött tigris is kedvességet ad,
De amikor felnő, vérengző fenevad.
Kezdeti időben nem látszik a veszély,
Szomorú, ha késő, ha már nincs esély.

Ha pedig valaki végleg kisodródik,
Démonná válik, hogy a hátad borsószik.
Működő ereje, ami a cél
Megrontás, bosszú, rablás és vér.
Az ilyen embert, hogyha eléri a halál,
Kacajjal fogadja, mint ki erre várt.
Gyűjti a Pokol a maga töltelékét,
Akit behálózott nem látja a végét.

Vagy pedig néha olyan embert látni,
Ki ember felettit képes produkálni.
Egy ideig teszi, s a halál elragadja,
Okát nem tudják – nem is látszott rajta.

Úgy tűnik Istennél húzva van egy határ.
Aki túllépi, azt ott várja a halál.
De a többség itt él határon innen,
Emberileg tisztán, de Isten előtt bűnben.

Lelkem fölsír, az embert sajnálom.
A tisztát beszennyeztem, már hiába bánom.
Hogy egyetlen bűnöm a többit is okozta,
Egyetlen kulcs az összeset kinyitotta.
Ennek örökségét utódimban látom,
Éretlenül lépkednek forró ingoványon.
Boldogan mondanak igent egy dologra,
S magukat akasszák ezzel a horogra.

Természetes vágyakban epedő lélek,
Ki nem is tudja mi a boldog élet.
Egyszer már azt hitte, hogy azt megtalálta,
De magába botlott a legfőbb akadályba.
Hogyha a szemünk csak a szépre néz,
Mi nem is létezik, azt csak egy vágy idéz.
S ha vágyunknak kifizettük az adóságot,
Szemünk megnyílik s látjuk a valóságot.

Csalódik az ember, szomorú és fáradt.
Mert látja, hogy szívéből egy darab leszáradt.
Érzelemből döntött – arra hallgatott,
De mint pajkos hullámmás: mindig változott.
Látja az ember a saját veszteségét,
Próbálja menteni még meglévő értékét.

Ennek maradékát más szívébe rakni,
Bele invesztálni, s ekképp visszakapni.

Belátom bölcs szavaid: az ember mit sem tud.
“Egyszer az egyik elől, majd a másik után fut.”

Értékeit fiatalon eltékozolja,
S mind ezért valahol a másikat orrolja.
Tettünket más ellen igaznak látjuk.
Magunkat védjük, de őt nem sajnáljuk.
Hazugságban élünk, bár látjuk a valót,
Hazugságban reméljük a mentő hajót.

Színes beszédek, hamis ígéretek,
Hazugsággal átítatott futó üzletek.
Így lehet csak élni! – így csinálja más is.
Miért tegyünk másképp? – így él a világ is.
Tud az ilyen ember kedves is lenni,
Mások felé odaadó szívességet tenni.
Mint olaj, ami takar a vizek tetején,
Lezárja, és nem látszik alul milyen sekély.

8

*Ádám tovább kárhoztatja a lét értelmét,
dicséri Éden szépségét és fölmutatja a halált,
ami mindent értelmetlenné tesz.*

Íme, hogy mi lett a teremtetten emberből
Ki bűnével kizárta magát az Édenből.

Bár a jóért küzdünk – kemény a harc,
Ritka a jó eredmény és sűrű a kudarc.
Külső életünkkel rugalmasan járunk
És csak vonszolni tudjuk belső világunk.
De nemes intézmények fejlesztik értelmünk,
Növeli szintünket s vigasztalja lelkünk.

Család, iskola, egyház és munkahely
Áldott segítség, valóságos menhely.
El nem tagadom itt a földi létben,
Növel és segít minden körülményben.
Erre panasz hangom föl nem emelném,
Örülne lelkem az élet értelmén.
De mindez értékek csupán annyit érnek,
Amennyit élünk, s velünk elenyésznek.

Halott ember nem visz semmit magával,
Minden köz megszűnik az ő halálával.
Két keze üres, bármit alkotott,
Nem tud vinni semmit, mert nem is hozott.
S ha élete jó volt mások számára,
És nem tett soha semmit mások kárára,
De élte mégis lejár, napja letűnik,
Csak úgy, mint a gonoszt a föld alá teszik.

Mint fölcsavart gépezet, melynek muszáj menni,
Amíg le nem jár, nem lehet pihenni.
Élet ösztönünk nagyon nagy erő,
Bármi halmozódik, mégis az tör elő.

Föl nem foghatom minek e küzdelem,
Ha végső cél a halál, mint sötétlő verem.
Ellentétes erők az emberrel ezt teszik,
Menjen amíg mehet, – majd szakadékba esik.

Óh, mily szomorú, tudja ezt az ember,
Kiút ebből nincs, így gondolkodni nem mer.
Azt hiszi, számot vet saját életével,
S csak az érdek viszi a lét ösztönével.
Minő büntetés! – Cél nélkül akarni,
Múlándó dolgokért halálig kaparni.
Verítékes munka az ember élete,
Ezt Isten mondta ki: ez volt ítélete.

Ha visszatekintek milyen volt az Éden,
Mit Isten készített a kezdeti időben.
Annak művelése csak örömet adott,
Verítéket orcám sohasem folytatott.
Nem kellett tanulni semmi mesterséget,
A föld termett minden különlegességet.
Teljes tökéletes volt a harmónia,
Még gondolni sem lehetett hiányra soha.

Abban a kertben olyanok nőttek,
Mit elbeszélni sem lehet a most élőknék.
Emberi érzék, kevés hogy fölfogja,
Nincs értelem, hogy a markába fogja.
A legszörnyűbb különbség mégsem a gazdagság,
Hanem a halálos lelki nyomorúság.

Miként a magzat anyjának méhében,
Biztonság, méltóság volt Isten közelében.

Én voltam ki láttam, aki tapasztaltam,
A csodálatos Édent, s mikor ott hagytam
Kezdődött számomra, amit választottam.

Romlott emberként örökre bukottan,
És minden embernek ezt kellett folytatni.

Nehézséget vetni és azt is aratni,
Taszítja, sodorja e szörnyű átok,
S ennek az útnak végére nem látok.

E hajszát megérteném abban az esetben,
Hogyha élhetnénk örökké a testben.

De az élet lejár s e földiek értelme,
Vége megszűnik, el van temetve.

Mégis az ember szív meg nem elégül.
Mindent megszerezni és még azt is végül.

Mihelyt elérte már új terveket sző,
Igénye dagad a maximumra nő.

Bölcs szavaid mondták: „Vegyük föl a harcot“,
Hogy ne kelljen szenvedni teljes kudarcot.

De az utat nem látni, amire intettél;
A lelki egyensúlyt, amiről beszeltél.

Igaz, a jó a tettet számon kéri,
De úgy tűnik, ezzel csak az egyensúlyt védi.

Ha jónak és rossznak mérlege ugyan az,
Kinek van igaza s hol a jogos panasz?

Dicsérem a jót, bár meg nem érthetem,
A gonoszt megvetem, de mégis éltetem.
Tetteim rugóját e kettő jellemezte,
Gondolatim útját ekképpen vezette.
Mint ahogy fuldokló a habok közé merül,
Hol a felszínen van, hol pedig lemerül.
Meg nem menekül, végül alul marad
A halál uralkodik – győzelmet arat.

9

*Ádám belemerül az ellent mondásokba, bizonytalan
és mégis kemény a beszéde. A végén szomorú.*

Azt mondd, nem lehet két úrnak szolgálni
Pedig ez így látszik, ezt mutatja bármi.
Hiszen ez idáig csak erről beszéltem,
Egyszer az egyiknek, majd a másiknak éltem.
Önző életünkkel is tudunk jót tenni,
A legnemesebb ember is el tud esni.
Isten az Úr a tökéletességben,
Sátán pedig itt emberi közösségben.

Ha Istent választom, s csak jókat teszek,
Bárhogy igyekszem, hamar elesek.
A tudásnak fája engem lefokozott,
Így lett én bennem a jó korlátozott.
Igyekeztem mégis olyan ember lenni,
Amennyire lehetett helyesen tenni.

Nem tudom miért, nem is érthetem,
Hisz Istennek szintjét el nem érhetem.

A másik Úr a Sátán, már nem lehetőség,
Általam hozzászegődött az emberiség.
Míg Isten követése nehéz küzdelem,
A Sátán szolgálata már bennünk terem.
Bölcs fényességed mi jóra irányít,
A rossz ellenében gyengén világít.
Hát hogyan lehetséges egy Úrnak szolgálni,
Ha meglehet mindkettőt magunkban találni.

Erőtlen a jó, ki merné tagadni,
Szentül, hibátlanul ki tud haladni?
Zavaros panaszaim Előtted sokasodik,
Újra-újra mondom: hátha megváltozik.
Ahogy a tenger a sziklát elnyeli,
Onnan többé senki ki nem emeli.
Remélt az emberiség, csodára várt,
De a gonosz vitte végbe a maga akaratát.

Hogyha jobbra nézek Mennyszágot látok,
Dönthetetlen erőt, tökélyt, biztonságot.
Ha pedig balra; látom a Világot
Amit a Sátán magának megváltott.
Istennek sugarát magunkon érezzük,
De indító ösztönünket a gonosztól elveszjük.
Káoszban a szív, zsibbad az értelem,
Helyes utat látni ember képtelen.

Tudom, hogy a Sátán féltékeny Istenre,
S elbukott bűnét szennyezte lelkemre.
Bennem fölszította, hogy magam lábán álljak,
Tudásnak birtokában hatalmassá váljak.
Ide jutottam, hallatom panaszzom,
Védem magamat, s ugyanúgy vádolom.
Igazságom oly kicsiny, ezt elvállalom.
És nem tudom mit kínálsz, mi az, hogy irgalom.

Vagy talán a bűnért nem kell fizetni?
Szabadon lehet ezáltal vétkezni?
De a gonosz ha hajt, a bűnös élvezet,
Miért harcol bennünk a lelkiismeret?
Ha pedig mégis a jó felé fordulunk,
Mi lehet a cél, hová visz utunk?
Mindenki vágyik igazságban élni,
Valamiben hinni, valamit remélni.

Minden eltelik, az idő meg nem áll,
S hogy az évek múlnak, már az élet fáj.
Ráncosodó arcok, megfáradt kezek,
Öregség, betegség mely halálhoz vezet.
Dubba-dubba-dubba, hallod ezt a hangot?
Ahogy a koporsóra dobálják a hantot.
Fölsikolt a lélek – miért kell így lenni?
De a Halál néma, nem tud felelni.

*Ádám lassan belátja értelmetlen voltát, de a jóban
nem hisz. Végül mégis csak Istenbe helyezett
reménnyel könyörög.*

Bölcs jelenléted itt érzem közel,
Sóvárogva várom, ajkad mit felel.
Beszéltem előtted, mint vádló és vádlott,
Mint emberi életem volt átkozott és áldott.
E kettős cím bennem egymás ellen harcol,
Az egyik vigasztal, a másik marcangol.
Csak úgy e világon oly sok a borzalom
Létezik-e Istennél számunkra száanalom?

Tudom, szavaim olyan helyről jönnek,
Ahol minden tagon rabláncok csörögnek.
Milliók lelkei béklyóra fűzve,
Isten színe előtt el vannak űzve.
Mondd meg Bölcs, ezután hová mehetnénk?
Megkötözött kézzel mit is tehetnénk?
Vagy pedig el kell örökre fogadni,
Hogy Isten sosem fog szabadulást adni?

Ha Isten az embert azért veti el,
Mert nem akar jönni a szennyeshöz közel,
Talán ezért is a jó gyengén működik,
S a gonosz ezáltal fölé kerekedik.
Teremtő mégis a világot tartja,
Mi tehát a célja, mi az akaratja?

Mert emberi ésszel nincs elég tudás,
Ha Ő nem könyörül, nincs szabadulás.

Első emberként már akkor beláttam,
Ettem a gyümölcsöt, de naggyá nem váltam.
De utódim akik nem jöttek Édenből,
Csupán testemből, az én véremből.
Noha nagy részük már el sem hiszi,
Hogy belőlem származik, génjeimet viszi.
Hogy lehet hát fölnyitni a vakoknak szemét,
Lehet-e vezetni ki elrántja a kezét?

Mint minden ember szereti a saját gyermekét,
Jövője érdekében készíti a helyét.
De a gyermek el tud rossz felé tévedni,
Az első, amit teszünk: szívére beszélni.
Örülünk, ha szép szó sikert arat,
S felül kerekedik a jó akarat.
Teremtő nagyobb, mint bármely szülő lehet,
Ő a Mindenható, mindent megtehet.

Bölcs, aki vagy ha még szóra méltatsz,
Emberi történetre igaz választ adsz.
Világítsd meg az Isten ígéretét,
Édesítsd meg vele az emberek életét.
Tudom, az én siralmam keserű gyökér,
De emberi élet vajon mennyit ér?
Mit üzen részünkre az igaz Teremtő,
S hogyan lehetne az számunkra érthető?

Síralmaim árja immár véget érnek,
Elhalt porommal együtt elenyésznek.
De amíg az ember a Földön élhet,
Hadd lásson egy fénysugárt, amiben remélhet.
Tudom, hogy sokan a jót nem akarják,
Ütnek akkor is, ha simogatják.
De épp ezeknek van a legnagyobb szüksége,
Mert el lett taposva emberük ékessége.

A leggonoszabb embert is, ha számon kérik,
Joga van hallani, hogy miként ítélik.
És ha nem is kap azután kegyelmet,
Lehet még neki kívánni egyet.
Ha magunkat Isten szemével látnánk,
Szavunk elhalna, pirulna orcánk.
Mégis el kellett mindezt beszélnem
A dolgok után, mit meg kellett érnem.

Hogy bölcs szavaid meghallja mindenki,
Látni egy célt, mit érdemes követni.
De ha kell a keserűt remény nélkül inni,
A halott lelket élő testben vinni.
Hadd tudják a népek a Teremtő döntését,
Hogy meghatározza az emberek életét.
Értelem, logika az jó, de korlátozott.
Lássuk bölcsességed tarsolya mit hozott!

BÖLCSESSÉG

Kipattanó Nap a hegylánc fölött,
Mely által a Világ bíborba öltözött.
Sziporkázó fényéből mindenhova jutott,
Istentől teremtetten Bölcsesség vagyok.

Tavaszi fák, ha rügyet bontanak,
Virágok sokasága illatot ontanak.
Földnek gyümölcse mit bőséggel adott,
Istentől teremtetten Bölcsesség vagyok.

Meleg nap sugara lüktető élet,
Éjszaka az égen világító fények.
Milliárdnyi áldás mit a Föld kapott.
Istentől teremtetten Bölcsesség vagyok.

Tenger adománya természet bősége,
Ki nem mérhető annak teljessége.
Mit Isten gazdagsága embernek itt hagyott,
Istentől teremtetten Bölcsesség vagyok.

Életed meglelte mind e gazdag forrást,
Magadhoz is vetted azokból az áldást.
Bőségnek kosara számodra adatott,
Istentől teremtetten Bölcsesség vagyok.

Igaz Bölcsességnek az a kezdete
Amit úgy hívnak: Isten félelme.
Ha ezt megnyerted többé nem vagy halott,
Istentől teremtet Bölcsesség vagyok.

Tudd meg, hogy számodra van megoldás,
Válj tehát Bölccsé és megnyílik az áldás.
Íme, elbeszélem mi néked adatott,
Istentől teremtet Bölcsesség vagyok.

Ahogy a láncszemeket egymásba kötik,
Üzenetem értékei egymásba fűződik.
Ha Istent követed, akkor elmondhatod:
Lelkem békességet s bölcsességet kapott.

MÁSODIK FEJEZET

1

Letűnt első ember kit Ádámnak hívtak,

Éltél és meghaltál – eltakarítottak.
De élnek te utánad általad elbukva,
Várakozó szívvel kérve, sóhajtozva.
De Isten tervében rendelt idők vannak,
S ahogy irányítja akképpen haladnak.
Íme, az üzenetet, ha tudni akarod,
Tedd félre önmagad, úgy megfoghatod.

Amit én leírok az csupán üzenet.
Nem tőlem származik, nem tőlem ered.
Minden és mindenki köteles hirdetni,
Ahogy a Szent Isten az embert megmenti.
Bölcs válaszomat akképpen kaphatod,
Ha magadévá teszed, magadba fogadod.
A te életed lejárt, semmit sem tudsz venni,
Az élőkhöz szólok, kik képesek tenni.

Tudd meg, az Istennek olyan a beszéde
Akár a fegyver, vagy borotva éle.
Nem fér hozzá semmi, Ő tökéletesség,
Előtte az áll meg, mi tisztaság és Szentség.
Hogy, hogy lehet embernek mégis esélye,
Hisz mindenkinek van lelki fekélye?

Örök élet vize ez az a kút
Mihez el kell jutnod, bár göröngyös az út.

Ha vállalod e rögös úton végig menni,
Nem lehet nálad „abszolúte” semmi.
Az életnek vize olyan érzékeny,
Fölötte áll minden emberi mértéken.
E mennyei forrásvíz téged megelégit,
De ismét mondom; ha eldobod a régit!
Ha magadból mégis bármit hozzáteszel,
Jól vigyázz, nem hogy jobb, de rosszabb leszel.

Isten dolgaihoz nincs mit hozzátenned,
Ha mégis jót cselekszel, Ő teszi azt benned.
Olyan, mint a szekér, ha nincs aki húzza,
Valaki neki áll és hátulról tolja.
Ő alkotta a jót, mit beléd adott.
A mozgató rugója is Tőle származott.
Nincs előtte rejtve egyetlen érverés,
De részedről fontos a felismerés.

Ha teljesen őszintén akarsz ítélni,
Hogy saját magadról mit is lehet vélni?
Be kell hát látni, amit csak alkottál,
Már meg volt teremtvé minden, amit kaptál.
Az hogy dolgoztál, sokat tanultál,
Más emberektől többet fölmutattál.
Kisgyermek korodban már látszott rajtad,
Te magad formáltad, így akartad?

Ahogy megalkották elmédet, testedet,
Anyád méhétől fogva életedet.
Ami befolyásolt a körülmény volt adott,
Ezáltal életed jó gyümölcsöt hozott.
Vagy ha életed csupa gond és teher,
Szegénység és nyomor csapása ver.
Ott is terem gyümölcs mi ugyan olyan érték,
Bár emberek szemében más a mérték.

Ezért láss tisztán! Nem a te érdemed,
Ember, soha, de soha semmit nem teremt.
Ambíció, indulat, mi téged tudott vinni,
Minden adomány – nincs mivel kérkedni.
Hiába vagy hajón óriás vitorla.
Mégis kicsiny kormány az irányt bitorolja.
Ekképpen mindenkire egyformán van szükség.
Fontos, hogy megértse ezt az emberiség.

Hogyha képes vagy azt elismerni
Isten adománya nélkül nem vagy semmi.
Bármennyit is kaptál magad úgy ítéled,
Mint akárki mást egy értékbe veled.
Ilyenformán élni csak igazán érdemes,
Helyet szorítani annak, ami nemes.
Íme, most kezdődik az út göröngyös része,
Jön az Ősellenség, hogy a jót eleméssze.

Azzal hogy mondtam zárd ki önmagad.

Ez egyik legnagyobb lelki feladat.
Nem kell megtagadni képességeid,
Hisz ezek Istentől kapott értékeid.
Nem azért adta, hogy nélküle működj,
De nem is azt várja, hogy magad erőlködj.
Tudni kell az ember önmagában semmi,
Befolyás által képes csak menni.

Mese világa lett az Ördög hatalma,
Felnőttté vált ember csak nevet rajta.
Márpedig pont ez a Sátánnak terve,
Hogy önmagát nem létező mesékbe keverje.
Háttérből irányít, úgy hat az elmédre.
Azt hiszed, Te gondoltad s Őt nem veszed észre.
Vagy komolyan elhiszed a gonosz és a jó
Csupán emberből, de forrás nélkül való?

Életed útjain magad tapasztaltad,
Nem láttad azt jónak, de mégis akartad.
Lelki ismereted, noha jóra intett,
De bűnös kívánság, erre ködöt hintett.
Ketten hatnak rád, két hatalmas vetély,
S te hozod a döntést a harmadik személy.
Ha csak te magad lennél, nem tusakodnál,
Hanem minden helyzetben helyes döntést hoznál.

Ha Sátán nem létezne, nem lenne kísértés,
Negatív tulajdonság, bűnös érzés.
Hiszen előfordult, hogy te is bántad,
Hogy rosszul tetted, magad is beláttad.
Hitted, ez többé elő nem fordul,
És más formában ugyanúgy megtámadt orvul.
Érzelmünkre hat, ez egy antenna,
Minél kijebbb húzod, annál jobban fogja.

Van egy kiváltság az ember lényében,
Hogy dönteni tud a saját életében.
Ősellenség nem tud helyetted dönteni,
De befolyása által tud kényszeríteni.
Hatása legtöbbször a jóval párhuzamos,
Pozitívan indít, de a végén rád tapos.
Ha most kételkedsz, de tisztán akarsz látni,
Lehet, hogy szíved föl fog lázadni.

Mindenki tudja, hogy eljön a halál,
Te rád is valahol e pillanat vár.
S aki volt Urad e testi világban,
Az is marad az örökkévalóságban.
Ha úgy vesszük az élet csak egy pillanat,
Az örökkévalóság örökké úgy marad.
Mit ér hát többet e rövid élet,
Vagy aminek sohasem vetnek véget?

Kigondolni semmiképp nem tudnád,
Mi lesz lelkeddel halálod múltán.

De ott van te benned ez a félelem,
Előle kitérni ember képtelen.
Ostoba vakság, hogyha azt hiszed,
Hogy lelkedet csupán a sírig viszed.
Mert mi van akkor, ha még sincs igazad?
Bizonyítani nem tudod magad.

Mielőtt e rögös úton tovább mennél,
Tudd meg! Lehetetlen nincs Istennél.
Még a hajszálidat is számon tartja,
Minden úgy történik, ahogy akarja.
Két út áll előtted: Nélküle vagy Vele,
Ádámi természetnek itt nem lehet helye.
Ez jelenti azt magad félretenni,
Csak mit Isten ad azzal tovább menni.

Nem tudom eléggé azt hangsúlyozni,
Hogy hogyan kell erre az útra indulni.
Mert ezen az úton elvérzik mindenki,
Ki logikus gondolkodással akar menni.
Bár bele van foglalva a logikus értelem,
De ha előre tör az már helytelen.
Csak maradj hátul, Isten elől halad,
Hisz mindent Tőle kaptál, mért dicsérnéd magad?

Ezen az úton csak az induljon el,
Ki szeretne lenni Istenhez közel.
Aki hit nélkül csak emberileg él,
Annak lelki magzatja el is vetél.

Isten megadja a választási jogot,
Vele vagy Nélküle – ahogy gondolod.
Önmagát Számodra azért kínálja,
Mert ha megismered, szíved meg nem bánja.

Föl kell e dologra szívből hevülni,
Akár egy utazásra fel kell készülni.
Nem leszel ugyanis az úton egymagad,
Sátán mindvégig melletted halad.
Perdöntő logika, ragyogó elmélet,
Mindent be fog vetni csak, hogy eltévedj.
Fontos volt neki az ember bukása,
Még attól is fontosabb a kárhoztatása.

3

Értelmes elméddel a mesékben nem hiszel,

Lehet, hogy ezért nem törődsz semmivel.
Ha meg kellene halni még a mai napon,
E témát félre löknéd ugyanez alapon?
Ha büszke öntudatod nagyra értékeled,
A saját halálodat semmibe veszed?
Ha vállrándítással e dolgon túlnézel,
Ez sátáni befolyás, mert terád féltékeny.

Tudd meg, a Sátán volt a legszebb angyal,
Kit Isten naggyá tett és fölmagasztalt.
De erős hatalma elvakította,
Istennek trónját magának akarta.

Így ezért Ő, s vele angyalai
Lettek a Mennyország kitaszítottjai.
Olthatatlan bűn volt, amivel vétkezett,
Ez volt mielőtt Ember létezett.

De Isten szeretete tovább virágzott,
Szeretetet adni, erre lelke vágyott.
Ekképp létrehozta a legnagyobbat,
Az emberi lényt, hozzá hasonlót.
Életet lehelt a tökéletes testbe,
S gyönyörű alkotását egy kertbe helyezte.
A mennyei szeretetből maximumot kapott,
Nem volt ott olyan, mit Isten meg nem adott.

Látta mindezt Sátán, a bukott angyal,
S az ember ellen fordult gyilkos haraggal.
Mert Istennek kegyét Ő elvesztette,
Isten pedig az embert eléje helyezte.
Ezért az embert elámította,
Bukása után maga után vonta.
Ha neki a kárhozat lesz az örök része,
Pusztuljon az ember is, ki Isten szeme fénye.

Most már tudod ember, mit mesének hittél,
A halálon innen és azon túl is él.
Féltékeny ellenség az agyaddal gondolkodik,
Személyed használja s így uralkodik.
Úgy tűnik, hogy Ő a javadat akarja,
S ha Istent elkerülsz, tán még meg is adja.

Sátánt kijátszani még csak ne is képzeld,
Isten nélkül nem lehet, hogy Őt legyőzzed.

Amikor megtörtént a szomorú bűneset,
Az első ember Isten ellen vétkezett.
Mint ételben a méreg, elég egy kanál,
S az egész fazékban elterjed a halál.
Nem a többi ember ennek okozója,
Így születted, így nem tehetsz róla.
Azt kérded miért kellett ennek így lenni,
Miért hagyta Isten az embert elesni?

Ha ezen az úton még tovább haladsz,
Tedd világossá, hogy mit miért akarsz.
Mi a célod, Istent számon kérni,
Vagy pedig Ő vele örökké élni?
Ő általa élni, ha ezt akarod,
Az erre való választ, azt megkaphatod.
De hogyha akarod Őt kiforgatni,
A vándorbotodat úgy le is lehet rakni.

Isten szeretete oly mélységből fakad,
Hogy minden emberi elmét meghalad.
De nem tartozik Ő neked beszámolni,
Mi nem a te dolgod azt ne akard tudni.
Tartsd meg tudatodban: Ő a Mindenható,
Te pedig csinálmánya – porból való.
Értelmet e szintre nem lehet emelni,
Hagyd meg Istent Istennek lenni.

Ha Istenről mindent meg akarsz tudni,
Isteni szintre el kellene jutni.
Hasztalan próbálkozás – ez belátható,
Viszont azt tudd meg mi számodra jó.
Ő pedig adja, teljes a kínálat,
Hogy ember Ő vele milyenné is válhat.
Mert Isten nélkül a magunk akarása,
Pontosan ez volt a Sátán bukása.

Hogy az első embert Sátán megbuktatta,
S ezáltal a többi maga után vonta.
Mindezeket Isten nagyon tisztán látta,
De teljes kellett legyen az Ő igazsága.
Szeretet ellen a gonosz harcra indult,
Isten a kihívástól pedig el nem fordult.
Benned is győzhet – nem erőszakkal
Ez a te döntésed szabad akarattal.

Istent és akaratát igaz hittel bírni,
Csak megközelítőleg lehet leírni.
Ő az egyetlen ki arról beszél,
Hogy az Örökélethez van remény.
Szeretetet kínál, büntetlen életet,
Csakhogy elkerüld ádámi végzeted.
Bármennyire erős világi akaratod,
Nélküle haláloed föl nem foghatod.

Érezheted beszédem meg nem fogható,
Azért mert hit nélkül nem is bírható.

Gyermek is ragaszkodik a szüleihez,
Úgy hittel az ember vágyik Istenéhez.
De kételkedő ember el nem érheti,
Ha csak értelemmel, szív nélkül keresi.
Bár értelemmel tudod, hogy Isten jó,
Nem kínál olyant, mi nem embernek való.

Emberi természet mit magadba hordasz,
Isten ellentéte bármit is mondasz.
Ezért akarja, hogy ettől elszakadj,
S amit Ő mutat az úton, haladj!
Isten az embernek mindent elkészített,
Bármily nagy volt vagy legyen vétked.
Hatalma határtalan, Ő nem szűkölködik,
S Te engedd, mert csak így működik.

4

Hogyha megnézed Isten természetét,

Először is ad, úgy veszi kezdetét.
Legyen rá szemed és lelki értelmed,
Ami jóhoz jutsz Ő általa termett.
Hasonló képpen, mint szülő a gyermekkel,
Szükséglet szerint ellát mindenekkel.
Hogy Istennek szíve mennyire szeretett,
Embert örökélet fényéhez vezetett.

Ha valaki igazán rajongásig szeret,
Őszintén átad lelket és szívet.

Védi a másikat, nehogy baja essék,
S csak egyet kíván: hogy viszont szeressék.
Ezt akarta Isten az édeni kerttel,
Adni és adni féltő szeretettel.
De mindenki tudja az igazi szeretet
Akkor teljes, ha teszt alá helyezett.

A szeretet próbája először akarát,
Tudsz-e szeretni, van-e rá indulat.
Az Éden Kertjében Isten mindent adott,
De egyetlen fát a tilosban hagyott.
És nem nézte az ember, hogy mindene megvan,
A kísértőre hallgatott és járt a tilosban.
Ezután bár Isten a szavát megtartotta,
De mentő segítségét már is nyújtotta.

Mert nem kell Istennek a robot szeretet,
Szeretet nélkül szeretni nem lehet.
De ha mindenben az Ő működését látod,
Megtudod, hogy szerette Isten e Világot.
A szeretet parancsa nem csak elvárás,
Ez szeretetből jövő viszont szolgálás.
De sajnos olyan az emberi természet,
Ettől elfordult, s más irányba nézett.

Örök probléma, hogy a másikat nézed.
S ha rosszat látsz, Istent számon kéred:
Hogy ez megtörténjen mért engedte Isten,
Ígért szeretete ilyenkor az nincsen?

Isten azt hagyja, ha így vagy úgy akarsz,
Tiszteletben tartja a szabad akaratod.
Bölcs alapja pedig az mindennek,
Ha saját akaratod átadod Istennek.

Megdöbbentő látni az ártatlant szenvedni,
És nem tudod Istentől ezt hova tenni.
Van olyan határ, min nem lehet túl menni,
Mondtam: hagyd Istent Istennek lenni!
Ez fontos állomás, mert ezen a ponton
A hitnek ereje az egyetlen kontroll.
Mint szakadék fölött egyetlen kötél,
Ki erősen fogja csupán az él.

Isten tökéletes, Ő a szeretet,
Ha ezt hiszed, úgy fogod a kötelet.
Remény sugarával tovább haladni,
Sötétségen így lehet keresztül jutni.
S ha Őt elfogadod tökéletes hittel,
A végen azt látod – nem hagyott el.
Mert hit az egyetlen; Isten és Ember között,
Az egyetlen megoldás mindennek fölött.

Te élsz testben, de az Isten Lélek,
Ne gondold testileg, hogy Őt eléred.
Tested értelmekkel együtt itt marad,
De lelked és hited örökre megmarad.
Így tett Isten a romlott ádámi testtel,
Hogy a lélek, ami örök, gyümölcsözhesen.

Akinek lábai az Ő útjára áll,
Ott akkor Ő ad, nevel és kontrollál.

Bár Isten szeretet, de igazsága tiszta,
Megtéretlen embert nem fogad vissza.
El kell fogadni az Ő feltételét,
S használni kell az Ő erejét.
Az Ő célja ugyanis hogy az ember győzzön,
Elkárhozott testéből kivetközzön.
De csak lélek által, ami úgy érthető,
Hogy testi életben a lélek a vezető.

Mint víz alatt lévő levegő buborék,
Felszínre tör, ha húznád is lefelé.
Így az ember is, amíg él a testben,
Akképp is gondolkodik s nem lelkiekben.
Sátáni lélek testeddel ösztönöz,
Hogy Istentől távol légy, s a lelket megöldököld.
Amíg élsz testben, ez meg nem szűnik,
E kettő egymással harcol, küszködik.

Amiképp eldöntöd, mit hogyan tegyél,
És hogy ebbe senki bele nem beszél.
De hogyha elmegy másnak dolgozni,
Döntésed a másé, azt kell hordozni.
Munkád után megkapod a fizetséged,
Így megéri, hogy alárendelt legyen döntésed.
A gyakorlott főnök, ahogy azt elvárja,
Két kezed a munkát akképpen csinálja.

Ehhez hasonlóan ki a Lelket alkotta,
Emberi testbe azt belefűjta.
Isten a főnök, mert Ő az alkotó,
Te pedig lehetsz Ő nála dolgozó.
Minő kiváltság, micsoda szerződés,
Örök időre szóló fizetés.
És mégis az emberek bár nem is ismerik,
Elhárítják mondván: majd ők kezelik.

E meddő gondolkodás hogy hova vezetett,
Nézd meg a világot, mint Ádám pora tett.
Íme az eredmény! Miként le is írta,
Nem hogy mások terhét, a magáét sem bírta.
A válasz pedig ez: Isten azt akarja,
Hogy életed terhét tartsa az Ő karja.
Isten nem csak „próbál“ rajtad segíteni,
A győzelmi út kész! – csak végig kell menni.

Amíg a gyermek kicsi és ártatlan,
Nem veszi észre, hogy veszélybe van.
De atyja rá szól: - Ezt most még hagyd,
Várd meg amíg felnősz, most még kicsi vagy.
Az ember is kicsi, a tudás fájára
Nem lett volna szabad a kezét tenni rája.
Pedig nem a tudás volt önmagában veszély,
Hanem hogy az ember a lelke által él.

Isten teremtette a tiltott fát,
Ő mégis tiszta szentségben áll.

Az ember volt fejletlen erre az állapotra,
Bár lelke túlfejlődött, de vesztét okozta.
Hogy a tiltott gyümölcsöt ő megette,
Ezt csak sátáni erővel tehetette.
Ily úton önmagát a Gonoszhoz csatolta,
De saját bűnéért Istent vádolta.

Hogy ember Istennek köréből kiesett,
Örök élet, biztonság számára elveszett.
Szembe kellett nézni a testi étellel,
Sátántól kapott bűnös vétkekkel.
Génekig hatolt az ördögi szellem,
Fizikailag nem lehet tenni ez ellen.
S hogy ne legyen az emberiség vége kudarc,
Elindult érte a mennyei harc.

Isten megalkotta a Tízparancsolatot,
Mit hűséges szolgálja kezébe adott.
Te jónak és gonosznak tudója lettél,
E tízet, ha olvasod, rájössz, hogy vétkeztél.
Ezt Isten maga adta, nézz vele szembe,
Legyél őszinte s fogadd értelmedbe.
Őrizd meg, vigyázz, reá gondot viselj!
Szükséged van rá, hogy magadra ismerj.

Ne kezeld úgy, mint üzleti megoldást,
Ne próbáld kijátszani s úgy keresni áldást!
Lelkiismeretednek adj szabadságot,
Ő általa nézd e törvény igazságot.

Ha ebbe a tükörbe mélyen belenézel,
Megláthatod magad, az igazság szemével.
S ha felszínre kerül lelked állapota,
Érdekel-e mit nyújt Isten kínálata?

5

Vándor utadon most odaéértél,

Ösvényed meghasad s kétféle megy szét.
Noha mind a kettő egy irányba halad,
De az egyik sima a másik rögös marad.
Ha a sima úton akarsz tovább indulni,
Nem biztos, hogy onnan vissza tudsz fordulni.
Sátán készítette ezt a sima utat,
Hogy soha meg ne találj az életvízű kutat.

Mindent megtalálj e testi életben,
Mi szép és nemes gondolatban, testben.
Sátán utánozza Isten jóságát,
Hogy ez mögé rejtse saját valóságát.
Valóban alkot sok szépet és jót,
Mindent fölkinál, de nem Istentől valót.
Ez hát a sima út, vigyázz, meg ne csaljon,
Kényelmes vándorlást lelked ne akarjon.

Oly sokan indulnak erre az útra,
Lelkesült erővel gyorsan futva.
De hogyha nehéz része jön az útnak,
Inkább meggondolják, s visszafordulnak.

Vagy pedig rátérnek a sima ösvényre,
S a legfontosabbat nem is veszik észre.
A lényeg az, hogy az úton maradni,
Lelki szemeidet Ő rajta tartani.

Mit idáig beszéltem ez a törekvés,
Ez nem a megoldás csak előkészítés.
Mert tévedés az, hogyha gondolod,
Ez úton magad tisztára moshatod.
Le nem mosható mit Ádámtól örököltél,
Plusz a következmény: mit magad vétkeztél.
Mert mindenki eltorzult bűnös formára,
A mérce csak egy: Isten tisztasága.

Isten jól tudja, ha bármit is tennél,
Tekintete előtt tiszta nem lennél.
Márpedig ha vállalná ezt a közösséget,
Ő süllyedne le egy szintre véled.
Hogy miért kell e rögös úton haladni?
Azért hogy a megoldást el tudd fogadni-
Az örökélet vizét csak úgy ihatod,
Ha rögös úton maradsz, s úgy szomjazod.

Mit mondott Isten Ádámnak – emlékezz!
Meghalsz, ha hozzányúlsz, ezért ne vétkezz.
Vagyis a bűnnek büntetése halál,
S ez minden emberre egyformán áll.
Isten igazsága nyíltan kijelenti,
Bűnnek az árát meg kell fizetni.

Ne is próbálj találni a bűnre mentséget,
Mert Isten nem vállal azzal közösséget.

Ha Ő elfogadná az ember bűnösségét,
Nem kellene szenvedni az út rögzőségét.
Kevesen is vannak, kik ez úton mennek,
A többség a sima úton tovább vétkeznek.
Azt hiszik Istennek nincs is más dolga,
Mint hogy az embert a tenyerén hordja.
Saját gondolkodását megmagyarázza,
S ezt az elméletet Istenre ruházza.

Pedig Isten az, aki készít tervet,
Mit az emberiség nagy része megvet.
Láthatod, a Teremtő mennyire türelmes,
Mindenkor szeret, haragra késedelmes.
Mentő szerelme olyan fokra jutott,
A legnagyobb mennyei áldozatot hozott.
Hogy ennek lényegét az ember megértse,
Élő törvényt hozott a bűn törlésére.

Hibátlan állatot kellett áldozni,
S ennek az állatnak a vérét ontani.
Mert Isten előtt a bűn tűrhetetlen,
Élet és vér által pusztulnia kell.
Ő írta elő a parancsolatot,
Ember végezte az állat áldozatot.
Akarta a Teremtő az ember fölfogja,
Mily rettenetes bűnének súlya.

Sok-sok állat vére patakokba omlott,
Amit az ember a bűnéért kiontott.
De a bűn köteléket nem tudta elvágni,
Mert a bakok vérétől ezt nem is lehet várni.
Miért akart Isten ilyen áldozatot?
Mert ez volt az előképe annak, mit Ő adott.
Áldozati vér, mint emlékeztető,
Hogy emberért mit tesz Isten a Teremtő.

6

Megkondult a nagy gong a világ felett,

Győzelem született a bűn helyett.
Bár a Teremtő hatalma, ereje végtelen,
Nem ezt használta, hogy legyen győzelem.
Hisz megtehetette volna a kezdet kezdetén,
Hogy mindent eltöröljön ki Ellene vét.
Saját dicsőségét Isten megtagadta,
Az emberért ember lett, a Sátánt úgy fogadta.

Egyetlen megoldás mit Isten látott,
Ki meg akarta menteni ezt a világot.
Ha Önmagát adja a tökéletest,
Hisz mindenki más bűnben elesett.
Sem Égen, sem Földön nem találhatott,
Ki ez áldozatra lehetne hívatott.
És te ember, aki vándorútra keltél,
Az örökéletnek kincsére leltél.

Szükséges így, hogy szabad értelemmel
Megértsd, hogy mit tesz Isten az emberrel.
Azért mondtam „szabad“, mert eldöntheted,
Isten szabadítása kell-e neked?
Nem morzsát kínál saját bőségéből,
Életet szakított a saját életéből.
Tökéletes szeretet tökéletessége,
Legmagasabb áldozat az ember mentésére.

Oly annyira tiszta Isten szentsége,
Csak tökéletest tűr meg közelsége.
Így a bűnös embert el nem fogadhatja,
Csak hogyha bűnének árát leadja.
Márpedig az ember, ha vérét is veszi,
Bűnös az a vér, a bűnt ki nem fizeti.
Egy megoldás maradt: a Menny választotta,
Ki fizetségül a vérét áldozta.

Ez volt Isten Fia, ki Atyjával egyenlő,
Ki vállalta, hogy emberként e világra jő.
Második Ádámként, de bűn nélkül élt,
Ő a Szabadító kit Ádám remélt.
A sok véres áldozat mind Őrá mutatott,
Hogy az ember megértse azt, mit Isten adott.
Az Ő mérhetetlen drága ajándéka,
Ingyen vehető, de nem olcsó portéka.

Mikor első Ádám a bűnt elkövette,
Hitte azt helyrehozni valahogy lehetne.

Pedig ha a bűn magát a lélekbe ülteti,
Azt ott soha semmi meg nem szünteti.

Egyedül a halál vet annak véget,
S remény nélkül vesz el egy bűnös élet.
Ezért volt szükség Jézus Krisztusra,
A második Ádámra ki az új életet hozta.

Jól meg kell érteni Jézus működését,
Különben elveszted erejét, értékét,
Testben született, de nem Ádám magvából,
Nem volt Ő nemzett, férfi indulatából.
Bár asszony hordta ki, úgy az ő méhében,
Hogy férfit nem ismert akkori életében.
Új teremtes volt, s ezért minden tette
Tökéletes volt, ahogy Ádám kezdte.

Amiképpen Ádám meg lett kísértve,
E pokoli befolyás Őt sem kímélte,
Neki sem volt könnyebb, mint Ádámnak,
De engedélyt nem adott teste indulatának.
Ha első Ádámként Ő is elesik,
Úgy remény nélkül a világ is elveszik.
Megőrizte szentül vére tisztaságát,
Mert ezzel fizette ki bűnödnek árát.

Az első Ádámot a Sátán úgy csalta,
Hogy elméjében a kétkedés magvát rakta.
Jézusnak is mondta – hatalmad nagy,
Tedd meg ezt és ezt, ha Isten Fia vagy!

De figyeld, hogy Jézus mire hivatkozott;
Isten beszédére mit igéje adott.
Ha próbálsd Sátánt számításba venni,
Ott biztos a vereség, el is fogsz esni.

Ha e világot nézed, milyen a fejlődése,
Az első sorban áll a fegyver készítése.
Elemészt tudást, hatalmat, vagyont,
Mindent megtesznek azért, ami vért ont.
Félelmetes fejlődés egyre okosabb,
És következik utána egy még gyilkosabb.
De íme, van egy fegyver, mit legyőzni nem lehet,
Ellene senki semmit nem tehet.

7

A nagy Szabadító ki a bűnért fizetett,

Először mutatott egy példás életet.
Emberi ésszel nehéz fölmérni,
Hogy Őt nem lehetett soha hibán érni.
E világban élt egy testi életet,
És bizonyított teljes, tiszta végletet.
Soha le nem tette a tökéletes fegyvert,
Isten igéjét, mit győzelmül rendelt.

Ha első parancsolatát íme elolvasod,
A lélek fegyverét máris megláthatod.
Végtelen nagy erő a szeretet hatalma,
Veszíteni nem tud, ki azt gyakorolja.

Ha mindenét elveszik akár meg is ölik,
De az élő szeretetet soha meg nem törik.
Mert nem lehet megalázni, ki megalázza magát,
És nem lehet ijesztgetni, ki várja a halált.

Mert könnyű legyőzni erővel másokat,
De próbáld csak meg legyőzni önmagad!
E mennyei küldött bár nem volt hibája,
Az emberi ént félre tette a lélek javára.
Meggyógyult a beteg, a vak, a sánta,
Isteni erejét ilyenre használta.
A maga számára nem volt igénye,
Egy volt a célja: Isten dicsősége.

Milyen önző és vak volt az ember,
Ki remélte Jézus testiekben nyer.
Azt hitte elhozza a testi jólétet,
S nem szenved többé keserűséget.
Az nem érdekelte, hogy a bűn útján halad,
Csak előnyt keresett: Isten mit ad?
Ezért volt hibátlan Jézus élete,
Hogy bemutassa milyen Isten elmélete.

Ha a gonosz ember magát mentetgeti,
Bűnös szennyet ekképp rejtegeti.
Ha ilyen látsz magad is elfordulsz tőle,
Nem vállalsz semmi közösséget vele.
Megbízhatóság mindennek alapja,
Bizalmát az ember is erre rakja.

Hogy Isten az emberrel bármit tudjon tenni,
Fel kellett a saját szintjére emelni.

Hogy Istennek milyen az elvárása,
Ezt bemutatja Jézus példája.
A te válaszod erre: nem tudom megtenni,
Isten elé így én nem tudok menni.
Nem is kérdi Ő a te utadat,
Testedben élő emberi vágyadat.
Nem épít Ő rád Ádám magvára,
Csak behelyettesítő Szent Fiára.

Rakhatod hitedet egy elméletbe,
Bármilyen szoborba vagy festményképbe.
Hitet formálhatsz saját készletedből,
Amely származik romlandó testedből.
De Jézus élő személy örök időre,
Egyetlen megoldás mindenki életére.
Testben élt és halt majd feltámadott,
Hallgasd meg, embernek ezáltal mit adott.

Mint mondtam élete hiba nélkül volt,
Lényében Istennek szentsége honolt.
Mindenütt segített, mindenütt adott,
De a bűn foltjára keményen rámutatott.
Senkitől nem várt népszerűséget,
Egyedül Istennek adott dicsőséget.
Isteni méltóság szeméből sugárzott,
Az emberek lelkébe tisztán belelátott.

Ő volt ki Istennel a Világot alkotta,
A teremtt mindenség törvényét hozta.
És mégis vállalta a testi nehézséget,
Sírt, szenvedett, éhezett és vérzett.
Mindenen átment mi emberrel történik,
Így meg tudja érteni kinek szíve vérzik.
Teremtő Nagy Király, ki volt és van örökkön,
Porig megalázta magát itt a Földön.

Nem is lehetett más a következmény,
Felzúdult ellene az egész emberiség.
Sátán Ádámmal behozta a halált,
De az új teremtnél kihívásra talált.
Ha már nem tudta bűnre csábítani,
Életére támadt, azt kioltani.
Jézus nem védte a saját életét,
Csak lelke tisztaságát, Isten tiszteletét.

Amikor pedig e küldetést vállalta,
Hogy kivel áll szemben, azt nagyon jól tudta.
Sátánra ha hallgat és testének kedvez,
Akkor akár Ádám, ugyan úgy elvesz.
De mivel Jézus mindennek ellenállt,
Sátán egyet tehetett, ráküldte a halált.
Jézus már a kezdetben előre tudta,
S szent vérét Istennek a bűnért ajánlotta.

Igen! – meghalt az Isten küldötte,
Ki szabadító munkáját betöltötte.

És Jézus feltámadt, a halál gyenge volt,
Tökéletes Isten nem lehet holt.
Szükség volt Jézus halálára,
Szükség volt vére kiontására.
És szükség volt, hogy feltámadjon,
Ezáltal mindenkinek új életet adjon.

8

Ó te szegény vándor ki vándorútra keltél,

Mentél idáig és nem pihentél.
De íme, eléd tárul egy bőséges asztal,
Mely fáradt vándort felüdít s vigasztal.
E göröngyös úton idáig jöttél,
Előre néztél, valamit reméltél.
Tudd meg miben áll a Teremtő jósága,
Neked készítette – ne remélj hiába.

Nem azért vagy bűnös, mert bűnt tettél,
Azt azért tetted, mert bűnösnek születted.
E kettős állapot: bűn és bűnösség,
Lelki értelemben van közte különbség.
Noha mind a kettő egy gyökérből fakad,
Isten erre külön – külön más megoldást ad.
Azért nem kér számon, mit Ádámából hoztál,
De azért igen, mit magad okoztál.

Fontos hogy meglásd minden állapotra
Isten volt egyedül, ki a megoldást hozta.

Ismételten mondom: nem tudsz hozzá adni,
Csak azt, amit Ő ad, s azt el kell fogadni.
Öröklött bűnösség az ádámi élet,
Csupán a halál vet annak véget.
Hogy neked ne kelljen ez miatt elveszned,
Isten választottja meghalt a kereszten.

Amikor Krisztus az életét áldozta,
Haldokló testébe az embert belevonta.
Hogyha minden ember az Ő testébe száll,
Érvényessé válik a bűnért járó halál.
Csak Ő szenvedte a halál gyötrelmét,
Hogy Te megnyerhesd az Isten kegyelmét.
Ekképpen halt meg a bűn születése,
A második Ádám szenvedett meg érte.

Amikor a gonosz Őt halálra adta,
Az egész világ bűnét magába fogadta.
Véget ért Jézusban Ádám bűnössége,
Megtörtént Isten kiengesztelése.
Kiomlott a büntelen, tiszta szent vér,
Ami ember számára a legtöbbet ér.
E krisztusi áldozat volt az a mérték,
Mit Isten elfogadott, mint bűn ellenérték.

Mikor Isten látta Szent Fiának vérért,
Mit Krisztus maga adott az ember bűnéért.
Látta mit tett Jézus, földi életében,
S meglátta az embert a felajánlott vérben.

Ez a vér kifolyt Isten számára,
Úgy, mint fizetség, de lelked oltalmára.
Ha belső embered bűnbánatra int,
Csak a vérre hivatkozatsz, Isten erre tekint.

Minden egyes ember Ádámból öröklött,
Egyedül volt Krisztus, Ki nem onnan jött.
Amikor Ő meghalt, te benne meghaltál,
S e halállal Ádámtól elszakadtál.
Istennek fölmentje, ki van isteni szinten,
Emberré váltakkor rá lett kenve minden.
Hogy Te szabad legyél ezt Ő elfogadta,
S a saját életét a tiedbe rakta.

Az hogy ezt történt, ott a kereszten,
Mesének találod, oly hihetetlen?
Pedig nézd csak tovább, mit is jelent,
Hogy az Ő élete benned megjelent.
Amikor meghalt, te Őbenne meghaltál,
Feltámadásával vele feltámadtál.
Ádám e világot tönkre tette,
Az új teremtes pedig ezt megmentette.

A Szabadító mindezt úgy vitte végbe,
Nem támaszkodott ember segítségre.
Isten letette az ember lába elé,
Az egyenes utat az égi város felé.
Jézus maga mondta: az út Én vagyok,
Mindaz, aki kér, annak én adok.

Jogod van ugyanis ezt el nem fogadni,
A döntés rajtad áll: élni, avagy halni.

9

Hogy mit jelent az Élet Vízből inni,

S többé azután meg nem szomjazni?
Az hogy maga Jézus az Életnek Vize,
Aki azt issza, nem kell elvesznie.
Ő nem büszke mártír, ki nem enged közel,
Hisz te érted meghalt, lényé átölel.
Íme, keresztje te előtted áll,
Emeld rá szemed, lásd mit kínál.

Ne zavarjon az, hogy a régi testben élsz,
Hisz nem te szenvedtél bűneidért.
Ádámi tested ugyan úgy fog állni,
De más a gazdája, Ő fogja használni.
Krisztus a győző megvásárolta,
Tisztátalan énedet félre állította.
Ha hagyod Őt lényedben lakozást venni,
Ő általa jogod van Isten elé menni.

Isten tégedet Krisztusba helyezett,
Mert az Ő halála mindent kifizetett.
Teljes jogot kaptál Ő benne élni,
Ő magába fogadott, nem neked kell lépni.
Ekképpen Ő is te benned él,
S te benned az új élet pompája kél.

Krisztusi hatalom birtokosa lettél,
Ő általa képes vagy, hogy ne vetkezzél.

Ez a hatalom az Ő feltámadása,
Erő és bűn ellen ez a hatása.
És noha az életvízből felüdülést nyertél,
Így Isten ajándékán megelégedtél.
Földi tested mégis fellázad ez ellen,
Követeli jogait ádámi érzelemben.
Testi gondolkozás Istennel ütközik,
Ezért van, hogy életed mégis vétkezik.

A szabadító munkája nem azt jelenti,
Hogy nem lesz kísértés, s nem fogsz elesni.
Ha a gyarlóságod mégis feltámad,
Krisztus vérében van bocsánat.
Bocsánatot kérni Istentől lehet,
A vére hivatkozva mely bűnt eltemet.
A keresztt megoldja ádámi lényedet,
A kiontott vér pedig napi vétkeidet.

Mi embernek szüksége, minden megtörtént,
A Szent Küldött által, szeretetből, önként.
De jól értsd meg ezt, magad meg ne csald!
Saját döntésed nehogy kívül hagyd!
Isten nem fogja azt erőszakkal adni,
De hogyha kéred, elszabad fogadni.
Halál után Ővele a boldogság helyén,
Vagy örökre távol a pokol fenekén.

Ezek után tudhatod, nem pihen a Sátán,
Erővel dolgozik az ember bukásán.
Mert ha te választod a második Ádámot,
Hatalmat is kapsz, hogy őrizd tisztaságod.
Akit Krisztus lelke védelmébe vesz,
Azzal Sátán hatalma erőtlen lesz.
Elbukta a harcot a Messiással szemben,
Ha neve felcsendül ott már tehetetlen.

Akárki vagy ember, olvasod e sorokat,
És nem találsz benne semmi okosat,
De láttad-e már belsődben az öröknek arcát?
Szenvedted-e magadban a két lélek harcát?
Hogyha kell neked isteni szabadítás,
Nem fog elmaradni a démoni hatás.
Mert ha el tud csalni Isten közeléből,
Pusztulást hozza rád a pokol mélységéből.

Emberileg lehetetlen elutasítani,
Ezért kell Krisztus mellett kitartani.
Ha jól megfigyeled, kik Isten szerint élnek,
Ahogy gondolkodnak, a világtól eltérnek.
Bár halad a világnak lüktető élete,
Kiérződik belőle Sátán elmélete.
Nehéz dolog bírni, hogy Isten útja más,
Mert veled született a testi gondolkodás.

Hogy életed útján mi az, ami elér,
Nem tudhatod: betegség, szenvedés?

De egy biztos, mit ember nem szeret hallani,
Hogy mindennek végén meg is kell halni.
Ha fösvényre az élet betegséget tesz,
Korlátok fogják, s alázatos lesz.
Büszkesége lankad, mert másra szorul,
Napfényes élete árnyékba borul.

Láthatatlan dolgok láthatóvá válnak,
Ha közelébe kerül ember a halálnak.
Oly sokan mondják: „ha még egyszer kezdeném,
Mire legyintettem, azt értékelném.“
És ha jön a halál, az ember megremeg,
Hatalmas ellenség félelmes idegen.
Íme, Isten válasza: nem kell többé félni,
Csak Ő benne hinni, Ő szerinte élni.

A Messiás élete arra tanít,
Nem kell megvárni míg a baj szorít,
Ha életed teljes erővel, értelemmel,
Akkor van csak okod élni köszönettel.
Képességet, értéket csupán Isten ad,
De el is veheti, ha hálátlan vagy.
Bölcs dolog tisztán látni és élni,
Isten akaratát tenni és félni.

Emeld magasra koronázott lelked,
Vizsgáld meg mit tett Isten térted.
Csak úgy lehet: utadról soha le ne térs,
Egyenesen haladj, hogy Ő hozzá érs.

Ahogy közelítesz, úgy egyre többet látsz,
S minél többet látsz, annál többre vágysz.
Csak ismerettel nem lehet érteni,
Egyedül, személyesen oda kell menni.

10

Lehet, hogy furcsállod Ádám esetét.

Hogy tudta elhinni az ördögi mesét?
De hogyha mélyen átgondolod,
A ravasz hazugság az igazzal gomolyog.
Az emberiség nem hisz a Sátán lényében,
Nem látja a befolyást saját életében.
S ha valaki nem halad az Örök Fény felé,
Bár hiszi, hogy igen: de nem lát maga elé.

Isten szabadítása teljes győzelem,
Aki hittel bírja, annak kétségtelen.
De ki hit nélkül hallja, bár jónak találja,
Azt már a Sátán kérdése várja.
Kérdése logikus, magas értelem,
Őt föl nem ismerni, kész veszedelem.
Teljesen mindegy mit mond vagy kérdez,
Ki őrá hallgat, kárhozatban végez.

Isten dicsőségét ellened fordítja,
Emberi gyarlóságod előtted kinyitja.
Minden ami hibád, a szemedre veté,
Mondván, így nem mehetsz a Jó Isten elé.

Tisztítsd meg magad, hogy Isten értékeljen,
Ily szennyes emberért várod, hogy felkeljen?
Jól tudja a Sátán, hogyha ezt elhiszed,
Magadat ezáltal tévútra viszed.

Isten az embert nem akképpen hívja,
Hogy önmagát bűnéből megszabadítsa.
Ádámi természet nem javítható,
De behelyettesítette a Szabadító.
Ezen Sátán nem tud változtatni,
Ezért téged próbál befolyásolni.
Ha bűnösnek nevez, igazat mond,
De hazudik, hogy magad tisztára mosd.

Másfajta csalása ennek ellentéte,
„Miért kell neked Isten békessége?
Hisz jó ember vagy, jobb, mint a többi,
Miért hagynád magad így megkötözni?
Oly sokat teszel, természeted kedves,
Szíved a jó felé oly engedelmes.
Bűntelen vagy, nem kell hogy elfordulj,
Szabad vagy, így nincs mitől szabadulj.“

„A vallásos kötelek gyöngéknek való,
Kik nem tudnak állni s kell a kapaszkodó.
Lenézett állapot, birka módon túrni,
Kik nem tudnak igazán semmiért hevülni.
Legjobb, ha mindezt magad mögé hányod,
S nem tagadod meg a saját világod.“

Így beszél a Sátán s ismerd el ember,
Ez logikus és vonzó földi értelemmel.

Sátán jól mondhatja, jóságod nagy,
Lehet, hogy életed szép, örököt hagy.
De mégis hazudik, mert elhiteti veled,
Hogy az életedet büntetlenül éled.
Márpedig ki Ádámnak magvából született,
Bűnös ember az, és bűnöket követett.
Isten szemében a bűn végzetes,
De így élni embernek teljesen természetes.

Ha a Sátán azt mondja: tisztátalan vagy,
A Teremtő nem akar, mert bűnöd túl nagy.
Föllázadsz, mert véled ez visszavonható,
Mert úgy érzed, benned van valami jó.
Ha ebben a jóságban akarsz hinni,
S azt hiszed, ezt kell Isten elé vinni.
De Ő neki ez nem kell, ezt már tudhatod,
Mert bele van foglalva a saját indulatod.

Istennek szeme csak Krisztusra néz,
És csak az számít, vajon benne élsz?
Bár halálakor téged magába fogadott,
De magad, ha akarod, kitagadhatod.
Istennek ajándéka hiteden alapul,
Amiképpen hiszel, akképpen alakul.
Hogy az élted útja miként is telt,
Tisztán bizonyítja kinek adtál hitelt.

Mindenkire kihatott az ádámi bukás,
A te véred is olyan, nem is lehet más.
De ha elfogadod a Megváltó keresztjét,
Úgy érvényesíti rád Isten az Ő vérét.
Sátán ugyanis Isten elé járul,
És minden dolgaidért téged beárul.
Szüntelenül vádol rád mondván a rosszt,
Hogy téged elveszítsen, mint önmagát a gonoszt.

Ezért ha vállalod újjáteremtésed,
Nem jöhet számításba a régi lényed.
Mert hogyha Krisztusban újjá vagy születve,
A Sátán vádjai el lesznek vetve.
Ha Teremtő ott lát Jézus vérében,
A vád érvénytelen az Ő érdemében.
Jól gondold meg ember, hol legyen a helyed,
A győzelem kész, de el is veszítheted.

Hogy bölcs szemmel lásd ezt, a valóságot,
Hadd szemléltessem, mint hasonlóságot.
Képzeld egy gazdagot, kit pénze eláraszt,
Ki csavargók közül egy koldust kiválaszt.
Ráírja vagyonát, neki adja nevét,
Örökre biztosítja a jólét helyét.
Mi kell hát még, hogy gazdagon élhessen?
Csak annyi, hogy Ő maga beleegyezzen.

De csak az kaphatja, ki mindent megbecsül,
Nem jó, ha ajándék a szemétbe kerül.

Ha a jót akarod, így elfogadni,
A velejáró törvényt be kell tartani.
Sátán ködösíti ennek értelmét,
Mert látni szeretné lelked gyötrelmét.
Víg örömmre csábít itt a testi létben,
Csak hogy ne legyél Istennel közösségben.

11

Bűntelen volt Ádám az Édeni korban.

De bűne kiáradt mindenkre sorban.
Amiképpen Ő teljesen elbukott,
Úgy Krisztus a második győzelemre jutott.
Amiképpen látod, Ádám örökségét,
Azonképpen úgy Jézus győzelmét.
Élted tönkretette Ádám a bukással,
De Isten többet visszaad a szabadítással.

Hamisan remélte a választott nép,
Hogy a Messiás lejön, s földi trónra lép.
Senki sem tudta azt felfogni,
Szennyesből tisztát nem lehet adni.
Pedig minden és mindenki teljesen szennyezett,
Ádám miatt minden Istentől elvetett.
Egyetlen megoldás az újjászületés,
De mérgezett földbe nem mehet új vetés.

Hogyha nem tudsz úszni, de valaki megfog,
Levisz a víz alá és onnan felhoz.

Ekképp mégis úsztál, így elmondhatod;
Csak más ereje vitt, nem a te karod.
Így, bár a tested meg sem született,
Lényed Krisztussal a halába vettetett.
Ő benne voltál mikor feltámadott,
S életed a mentő csatornába futott.

Halandó tested bűnös örökség,
Olyan nem lehet, mint bűn előtt volt még.
Mert a Teremtő szava, mely örökké áll,
Kimondta a testre a bűn miatt a halált.
Az Ő szava pedig mindenkor ér,
Ezért bízatsz Benne, hogyha Ő ígér.
Ki megízleli milyen a Krisztusi lét,
Az boldogan itt hagyja földi életét.

De végig kell élned tested világát,
Be kell töltened napjaid számát.
Nem ígért jót Isten a fizikai létben,
Terheket kell hordani egész életben.
Adhat gazdagságot, hogyha úgy látja,
Megfelelő személy annak sáfárja.
De örök élet útja mit tett az ember elé,
Göröngyösen tart a földi halál felé.

Fölfogod-e ember élted mit kapott?
Minden pillanatod Istennek adhatod.
Ha maradék nélkül az Ő kezébe teszed,
Ő fogja használni, gondozni életed.

Lehet, hogy nagy teher válladra nehezül,
De érezni fogod nem vagy egyedül.
Óriási vigasz a terhet úgy cipelni,
Hogy Lelke veled van és segít azt vinni.

Amit az ember Krisztusban kapott,
Arról Ádám még csak nem is álmodhatott.
Mert odáig nem jutott, hogy Istenhez forduljon,
S ezáltal az Élet Fája gyümölcséhez nyúljon.
Ha ezt tette volna, ha ezt választja,
Isten a dicsőségét rajta kiárasztja.
Az volt ugyanis az eredeti terve,
Fizikai testben legyen tökéletessége.

Mint alkotás, Ádám tökéletes volt,
De még egy dolog kellett, az utolsó pont.
Bele volt teremtvé az értelem, a tudat,
Neki kellett dönten, volt szabad akarat.
Csodálatos teremtés isteni alkotás,
Maga mérte magára a halálos csapást.
Drága kiváltságot eltékozolta,
Mit tehetett Isten? Önmagát nyújtotta.

Hogyha ezt választod, hogyha ezt akard,
Minden ajándékát Vele megkaphatod.
Ha életed terheli akármilyen nyomor,
De ha benne élsz, s benned Ő honol.
Fordítsd felé arcod, vesd rá gondod,
Ő mindig veled lesz, s enyhíti bajod.

Megtapasztalod, Ő egy élő személy,
Szemmel nem látható, de ott van, veled él.

Ne távozz el Tőle, hogy benned maradjon,
Mert ha ezt teszed, s nem kéred, hogy adjon,
Vissza fogsz süllyedni Ádám szintjére,
S élhetsz nélküle, magad felelősségére.
Ha Őt megtagadod, s belőle nem kérsz,
Az örökkévalóságban már hiába remélsz.
Lelkiismereted legmélyebb pontja,
A legrágább kiváltságot Benne igazolja.

Lehet, hogy életed izgalmak közt él,
De nyugalmad benne, soha el nem vetél.
Lelkiismereted tisztán irányítja,
S ha az szerint jársz, úgy élted igazolja.
Csak föl ne fuvalkodj, hogy milyen jó lettél,
Ő tette azt veled, ha jót cselekedtél.
Ha hiszed bűneid Jézusban meghaltak,
Bűnös gazda megszűnt, megvásároltak.

Természetes folyamat, a kísértő visszajár,
Mondván: így gyenge vagy önmagad eladád?
Ne hallgass rá, hisz rabszolgája voltál,
De Krisztus győzelmével megszabadultál.
Az Ő győzelme benned oly gyümölcsöt terem,
Reá mindig számíthatsz, nincs halálfélelem.
Tökéletes Isten, ki igazán szeret,
Örökkévalóságba magához elvezet.

Nézd meg a Földön élő királyokat.

A körülette élő udvaroncokat.
Méltóságuk föladják, mindent megcsinálnak,
Hogy közelébe jussanak a királynak.
Hogy e dicsőségből egy morzsa reá hulljon,
Kérkedés nélkül élte el ne múljon.
Megbabonázza a saját képzeletét,
Dagadó kebelével éli az életét.

Emberi természet dicsőségre éhes,
Bizonygatni másnak, amire csak képes.
Mert Sátán a bűnt Ádamba oltotta,
S Önző dicsőséggel elámította.
Azóta is nézd meg akár önmagad,
Elvárod, hogy személyed hagyjon nyomokat.
Hogy jó dolgaidat mások észrevegyék,
Elismerésüket elébed letegyék.

Isten birodalma a legnagyobb királyság,
Hozzá tartozni, a legnagyobb kiváltság.
Nem kell protekció avagy hízelgés,
Csupán átadás a Hozzá megtérés.
Földi csillogás nem fog beragyogni,
Előtted senki nem fog hódolni.
Amint tapasztalod ez az út rögzös,
De oly dicsőségbe visz, ami örökös.

Hogyha életed nagyon sikeres,
Nézd meg értékid ,nagyon érdemes!
Láthatatlan ellenség von köréd hadat,
Hogy simára varázsolja rögös utadat.
Hitedet titkon el akarja venni,
Hogy azt sikerekbe át tudja tenni.
Próbálja személyed fölmagasztalni,
A mennyei köteleket elszakítani.

Márpedig a helyes út rögös úton halad.
Királynak ha születél, az akkor is az marad.

Ki földi dicsőséget magának adja,
Teremtő Istenét nyíltan megrabolja.
Aki nem hajlandó magát megalázni,
Mások szükségét szívvel szolgálni,
Annak dicsősége olyan, mint a búz,
Amely maga körül mindenkit elűz.

De hited, ha kilép e múlandó létből,
Magad elszakítod Ádám életétől.
Megnyílik előtted az Örök Dicsőség,
Eltörpül mellette a földi örökség.
Ha ehhez tartozol s teszed a dolgod,
Úgy a legfőbb dicsőséget magadban hordod.
Testvéreddé fogad a Királyok Királya,
Ha megpróbált is életed, de örök béke árja.

Sok ember nem látja a szabadító utat.

Sok ember keres, de sötétben kutat.
És vannak olyanok, kik fülüket becsukják,
Nem érdekli őket, nem is akarják.
S emberek nagy része, ha mennek is e fényhez,
Hirtelen oda érnek egy nagy sötétséghez.
Meginog a hit, jön a kételkedés,
Majd pedig hit nélkül a sötétben elesés.

E csüggesztő sötétség, mit Isten meghagyott,
Teszteli értékid mit lelkednek adott.
Így látszik csak meg, hogy benned ki lakik,
Ha sötét ingoványban megpróbáltatik.
A lelki halál útja e rettenetes éj,
Testi élet ösztöne izzó lánggal ég.
Elmédbbe surran a gonosz gyűlölete,
Hazugságnak látszik Isten Ígérete.

E halálos úton minden perc drága,
Lelkedet a Sátán csapdákkal várja.
Legnagyobb veszély e szakaszon megállni,
Ismeretlen lényekkel így szóba állni.
E sötétség démonai téged körbe vesznek,
Sosem hallott dolgokat az értelmedbe tesznek.
Ez ijesztő sötétségben félelmet keltenek,
Vagy kéjjel fertőzött bűvöletbe ejtenek.

Hogy mikor is jön e sötét veszedelem?
Ha Isten hívására a szíved megremeg.
Nincs az a vihar, mi jobban pusztítana,
Mint ez a harc, ha lelked belebukna.
Egyetlen megoldás, végig kitartani,
Isten ígéretét elmédben tartani.
Mert akkor érzed legjobban: nem igaz semmi,
Elég volt a meséből, ezt félre kell vetni.

De hogyha túljutsz, e halálnak völgyén,
Fáradtan, ingerülten teljes kimerülvén.
Elcsüggedt reménnyel, de bízta Istenben,
Felvidulsz, s az egyensúly beáll életedben.
Íme, az eredmény, ha magad átadod;
Így dicsőül meg szabad akaratod.
Hitnek harca által gyarapszik a kincs,
Ez értéktől nagyobb itt a Földön nincs.

Ha soha nincs küzdelmed és élsz, mint egy király,
Tudd meg: szemedet elfedi egy homály.
Királyként is lehet másokat szolgálni,
Önfeláldozóan a teher alá állni.
Nem kell legyőzni más királyokat,
Elég, ha legyőzöd csupán önmagadat.
A léleknek ereje így belőled sugárzik,
Másoknak élete általad virágzik.

Tudni kell s vallani: Míg a szíved dobog,
Rögös úton járni bizony nem kis dolog.

Ádámi testet mindig megtagadni,
Mások érdekéért magadat fárasztani.
De aki ezt teszi az boldogan él,
Lelke növekszik, mert élteni a remény.
Ez a boldogság nem tehermentes,
De a próbák által lesz győzedelmes.

Ember szív hajlamos arról ábrándozni,
Hogy milyen jó lenne gond nélkül élni.
Kellenek a terhek, mert testben élsz,
Csak halál után kapható az, amit remélsz.
De csak ha életed Istennek átadod,
És annak irányítását az Ő kezébe hagyod.
Sokan remélik a mennyei örökséget,
De nem érdekli őket az isteni élet.

14

Vándorutad során megtapasztalhattad;

Küzdelem, kísértés, mindig veled van.
Sokaknak a szíve azzal megkísértett,
Hogy a Szabadító csak félmunkát végzett.
Hiszen e földi lét semmit sem változott,
Embernek ez által jobb létet nem adott.
Ez a kísértés sokszor visszatér,
Mihelyt az ember a rögös útról letér.

Vissza kell térni a keskeny, rögös útra,
Tétovázás nélkül, sietve, sőt futva.

Ha szándékosan átléped a lelki korlátokat,
Ott már a lélek védelmet nem ad.
Amiképp a házat nagytakarítják,
Időről időre fel is újítják.
Akképpen lelkeddel vess néha számot,
Újítsd fel, takarítsd, vedd a tisztaságot.

Emlékezzél meg Isten Szent művéről,
Hogyan gondoskodott örök életedről.
Te vagy, aki vagy, de tested az más,
Lelkednek hordozója úgy, mint egy lakás.
Ahogy sokszor mondtam, halálosan romlott,
De lelked ha tiszta, úgy az is tisztán tartott.
Legfontosabb dolog annak tisztasága,
Mert Isten Szent Lelkének míg élsz az a háza.

Tehát tested állapota romlottnak marad,
De Isten azt megvette, így lelkének szállást ad.
Ez a Lélek vezet téged minden napon,
Segít tested, elméd tisztán tartanod.
A Szabadító tehát győzött Ádám fölött,
Lényed megtisztult, fehérbe öltözött.
De Te magad ebből ki is vonhatod,
Tőled függ, kinek adod saját akaratod.

Amíg azt akarod, amit Isten akar,
Addig az Ő Lelke véd és betakar.
Így vagy képes látni: a szabadítás teljes,
Hogyha életed neki engedelmes.

Földi élet terhét nem fogod bánni,
Megtanulsz szenvedésen, küzdelmen túllátni.
Lelkedben többé lázadás nem dúl,
Mert életed teljesen az Örök felé fordul.

Nézd a Szabadítót, a küzdelmet hogy vette,
Pedig tökéletes volt úgy a lelke, teste.
Mégis a lélek volt első a számára,
Testét pedig hagyta az ellen oltárára.
Példát mutatott az ember számára,
Hogy a test nem mehet Isten országába.
Tested elporlad e földi halálban,
És lelked majd újat kap az örökkévalóságban.

15

Teljes győzelmet életed úgy arat,

Ha elméleten túl mész, s jön a tapasztalat.
Nem elég katonai iskolában járni,
Kint a harctéren is tudni kell helyt állni.
Lelkiismereted a lélekhez vezet,
Isten Lelke pedig megfogja a kezéd.
Szemed és füled mit lásson és halljon,
Értelmed pedig, hogy jót akarjon.

Nemes harcba a jóért arra van szükség,
Mit Krisztus fölmutatott lelki ékesség.
Tapasztaltad-e milyen érzés adni?
És köszönetet ezért senkitől sem kapni?

Ha titokban voltál segítő kéz,
De Istennek szeme a mennyekből néz.
Jutalmaz megmarad, ígéretet kaptál;
Ha Isten nevében egy pohár vizet adtál.

Voltál-e ápoló fizetés nélkül,
S tetted vette-e Istent mértékül?
Haldokló ágyánál fogtad e a kezét,
S elmondtad-e neki az öröklét helyét?
Megosztottad vele a közös reményt?
Lélekből meggyőzőően, mint isteni ténnyt?
Drága idődből tudtál-e áldozni,
S lelked mélyéből ekképp vigasztalni?

Amikor munkáért a pénzt megkapod,
Kérdezted-e Istent mi az akaratod?
Vagy pedig mondod: az én kezem nem ad,
Meg nem érdemlik, az emberek gonoszak.
Az életed úgy véled azért igazságos,
Mert a belső életed nem látványos.
Legigazabb élet, ha Istent elfogadod,
Magadévá teszed, s úgy tovább adod.

Sokszor lát szemed nem tiszta dolgokat,
Elfordulsz vagy élteted azzal magadat?
Vagy pedig emberek, ha rosszat beszélnek,
Sérti-e füled vagy élsz, ahogy ők élnek?
Ha mondod: különcök ruháját nem fogom felvenni,
Illik az emberekkel jó viszonyban lenni.

Szeress hát mindenkit, de csak olyan módon,
Amivel megmaradsz a legtisztább úton.

Íme a harctér! - vagy lelked háborog?
„Nem kell a jó tanács – ez egyéni dolog!”
Csillapodj ember! – senki sem korlátoz!
Isten szeme néz, s még Ő sem akadályoz.
De ez már a harctér, s ha idáig jutottál,
Szégyened lenne, hogy megfutamodtál.
Izom, erő, szépség, világi siker,
A legnagyobb értéket nem ez éri el.

A lelki harcmező az olyan terület,
Senki magával semmit nem vihet.
Csupán lelki fegyver, lelki ruházat,
Istentől kapott bölcs alázat.
Ő előtte leteszed saját jogodat,
És Ő irányítja az akaratodat.
Terhessé válik számodra a világ,
De lelked mennyei régiókba hág.

Küzdelmeid között kincsekre találsz,
Mennyei csodákat lelki szemmel látsz.
Nem leszel fontos a magad számára,
Készíted a lelked az Örökkévalóságra.
Közben a harcmezőn sok csapást osztanak,
Büszkeséget, gőgöt, rólad lefosztanak.
Második Ádám lényedből sugárzik,
Romlandó testeden az Ő Lelke virágzik.

Minél jobban éled Isten szeretetét,
Annál jobban látod az emberek életét.
Lelked túlcsordul, s nem tudod tartani,
Isten szeretetét tovább kell adni.
Az Ő szeretete mely rád kiáradott,
Keresed a miértjét s nem látod az okot.
Mert Isten szeretete vakítóan fénylik,
Mellette az ember bűne sötétlik.

E fényben meglátod értelmetlen vagy,
S e szeretet mutatja: feladatod nagy.
A Szabadító érdeméért te ily sokat kaptál,
Vidd másokhoz is, ne tartsd magadnál.
A szíved rámozdul s minél többet ad,
Azt veszed észre: neked is több marad.
Testileg így élni állandó küzdelem,
De lelkedben ujjong a legszebb győzelem.

16

Hogyha vádolnak minden alap nélkül,

Nem is hozol fel semmit mentségül.
Ha ártatlan vagy s élted nem vétkezett,
Nem is törődsz vele, mert nem is létezett.
Nézd meg e világ miként is halad,
Gonosz vet gonoszt, és azt is arat.
Mindenütt a reklám, a jót harsogják,
Bizonygatni magukat, ahogy csak tudják.

Az emberek nagy része Istent megtagadja,
Vagy ha elismeri, csak kis részben fogadja.
És vannak olyanok, kik teljesen tagadják,
Hogy nemlétezését erővel bizonyítsák.
A gonosznak célja mindig a romlás,
Kielégülése a gyász és pusztulás.
Istent bizonyítja Isten tagadása,
Önmaga ellen szól a bizonygatása.

A világ működését Ádám pora látta,
Sátáni erő hogy befolyásolta.
Ez mindig is így lesz, soha meg nem szűnik,
Mert kísértő erők az embert fűtik.
A tömegbefolyás azt idézi elő,
Hogy az is megváltozik ki békeszerető.
Ahogy egy dologban a világ fejlődik,
De másik oldalon azt romba döntik.

Sátánnak fontos hogy az ember lássa,
Hogyha szépen megy az élet folyása.
Mert ha az ember ezt tőle fogadja,
Természetes lesz, ha a rosszat is adja.
Nem veszi észre hogy kire hallgatott,
S azt adja tovább, amit ő kapott.
Igazsággal próbálja hozni ítéletét,
Az ős természete formálja értékét.

E gyarló küzdelem önmagát buktatja,
A romlás szellemét tisztán bizonyítja.

E negatívan keresztül is a pozitív látható,
Itt Sátán a gonosz, ott Isten a jó.
Téged, mint gyermeket Isten számon kér,
Mert nélküle a lábad az útról letér.
Ne vedd rossz néven, ez nem megalázó,
Ha Isten így szeret az fölmagasztaló.

Teremtővel szemben nincs megalkuvás,
Lelkiismeret fölé nem nőhet tudás.
Lehet fejlődni, hogy a világ halad,
De csak úgy, ha a Lélek mindig elől halad.
Emberek, szokások törnek ellened,
Ezért ne veszítsd el lelki fegyvered!
Szomorú látni az olyan követőt,
Ki félve meginog az emberek előtt.

Az ilyen embert ezért ki nem állják,
Isten szent nevét miatta csúfolják.
Olyanná válik, mint a sebzett madár,
A többi rárohan s széjjel szaggaták.
Szabadítás hatalma végtelen erő,
Amennyire fejlődsz, annyi jön elő.
S ez a fejlődés nem csak a tudás,
Isten lényébe a biztos kapaszkodás.

Nincs égen és földön ki annyit kapott,
Amennyit embernek Isten juttatott.
Emberi porhüvely lelkének háza,
S élet után Krisztusnak örökös társa.

Ha fel tudod fogni, hogy ez mennyit ér,
Arcodra hullassz s szíved elalél.
Boldogan fogod szolgálatod tenni,
Mert lelked örök gyémántjait nem veszi el senki.

HARMADIK FEJEZET

1

Szemed felemelvén bizonynyal látod,

Keresztnek jelét ezen a világon.
Újítsd meg értelmed, újra meg újra,
Miről is zeng számodra az égi lant húrja.
Hiszen ha megnézed a csillagok állását,
Ki lehet olvasni Istennek áldását.
Hogyha értelmed erre felemeled,
A teremtés csodáját Benne megjeled.

Hatalmas sziklák, tornyosuló hegyek,
Gigantikus erők, morajló tengerek.
Végtelen kozmosz, óriási világ,
És van olyan mit szemed nem is lát.
Anyagnak része mi vég nélkül osztható,
Egy határon túl már föl sem fogható.
Mégmérhetetlen a csodák világa,
Közepén az ember a teremtés koronája.

Minden egyes ember az alkotás csodája,
És mindenkinek más a belső világa.
Az emberi test nem sokat ér,
De értékek hordozója ameddig él.
E belső értékeket védeni akarják,
Maguk védelmére a másikat bántják.

Ahhoz hogy virágoztasd életed vágyát,
Ismerd meg tested belső világát.

Azt hiszed értelmed biztosan áll,
De sok tudat alatti másként informál.
Gondolkodásodnak van egy fölállása,
S ezt sokszor támadja az érzelem hatása.
Ellentét a kettő: gondolkodás – érzelem,
És mondtad: akkor úgy, most így képzelem.
De aki Istennek a Szent Lelkét veszi,
Ott abban a Lélek mindezt helyre teszi.

Mikor Isten Ádámban téged alkotott,
Tested védelméről már ott gondoskodott.
Életösztön, szomorúság, öröm vagy bánat,
Az élet kellékei mind rád találhatnak.
Legfontosabb dolog az agy, az értelem,
De csak ha nem uralja azt az érzelem.
Noha minden szükséges – ez az életvitel,
De az utolsó döntést az agyad végzi el.

Hogy működésed milyen, azt könnyen látod,
Ha kapcsolataidat őszintén föltárod.
Élted, ha harmonikus mindenké felé,
S ezt lemered tenni Isten lába elé.
Békében Ővele, munkával, emberrel,
Családoddal, házaddal, világmindenséggel.
Megtanulni emberként, de Isten szerint látni,
Bölcs szívvel tudni, örülni és fájni.

Oh, milyen sok ember az életnek derekán,
Tudatlanul rágódnak egy nagy problémán.
Az élet java eltelt, el az ifjúság,
S kezdetét veszi egy belső nyugtalanság.
Próbálják kutatni a vallás mennyit ér,
És szomorú, ha nem látják - ez nem a gyökér.
Boldog ember az, ki mélyre tud hatolni,
Krisztussal járni, az Ő kezét fogni.

Ezért lásd meg ember akárki vagy,
Mi beléd lett teremtvé, értéke nagy!
Hatalmas energia lapul testedben,
Védelemre előjön a szükség helyzetben.
Ez meg is ronthat, ha nem jól használod,
Lehet olyan rossz, mint szörnyűségecs álom.
A legszebbet is lehet rosszul használni,
S a maga életének gyilkosává válni.

E csodás energiát oly sokan kifosztják,
Saját életüket ezzel kirabolják.
Nézz meg egy részegest mennyit tud inni,
Mi egy átlagembert a sírba tudna vinni.
De ahogy növelte az alkohol mértékét,
Úgy jött az energia s védte az életét.
Titkos bűnök leszívják ezt az energiát,
Lerombolja vele az egészség állapotát.

Vagy nézd meg, ha valaki izgatottá válik,
Szemei kigyúlnak, ereje fölparázslík.

Energia tódul bele a vérébe,
Mi soha nem történik nyugodt életében.
Szükséged is van erre az erőre,
Vészhelyzetben mentésül ez tör előre.
De kinek szenvedélye rabolja e kincset,
Az már leadta az emberi szintet.

Ha az ember valaminek eladja magát,
S ezáltal használja az erőtartalmát.
Elfolyik e repedésen a drága energia,
Az ember megcsonkul s nem lesz teljes soha.
Nem jó kiadni a tőkét a kezedből,
Élni kell naponta nemes küzdelemből.
Ez energia dolgozik: táplálja hitedet,
E kettő együtt segíti életedet.

Egyszer volt valaki kinek feje fájt,
S be akart venni egy enyhítő pirulát.
Talált egy fehér port, azt hitte, hogy gyógyszer,
Bevette, de hite volt a gyógyító kényszer.
Erőhöz a hit hozzá tud nyúlni,
Általa az ember képes meggyógyulni.
De vigyázz! – ne vess horgonyt ezen a csodán,
Mert mindenek függenek Isten akaratán.

Ha Isten előtt éled élted tiszta szívvel,
Tested funkcionál anyaggal és hittel.
Köszönd meg Neki, mert Ő a gazdája,
S Tőle függ, hogy azt hogyan formálja.

Test és a Lélek hatnak egymásra,
Érzed a reakciót minden változásra.
Arcod elsápad, vagy éppen kipirul,
Érverésed gyorsul vagy torkod elszorul.

Nagyon sok betegség ki, nem mutatható,
Mert testi szervekben nem található.
Az ember mégis beteg, ereje gyengül,
Mert él beteg lélekkel, rendezetlenül.
A lelki gyógyulást sokan nem akarják,
Mert magányosak,– nincs kiért csinálják.
A betegség társ lesz a magányosságban,
Az emberiség szenved emberhiányban.

Íme, lehet élni a sok jó értékkel,
És mégis csüggedten, szomorú veszteséggel.
E depresszióban csak azt látja az ember,
Hogy rossz lélek rabolja minden értelemben.
Próbál küzdeni hogy kiutat találjon,
Lelkésztől orvosig csak szabaddá váljon.
Az igazi gyógyír, ha együtt vagy Jézussal,
S a hangját hallod: hagyj fel a gonosszal!

Ki próbál a gonosszal maga szembeszállni,
Felszakadnak magában is a gonosz csatornái.
Ez ellen pedig nincsen védelem,
Így jön föl a testi és lelki gyötrelem.
De hogyha bántanak és békén tűröd,
Nem tud életre kelni a te bűnöd.

Mindkettő gyilkos, aki fegyvert ragad,
Még az is, amelyik a porondon marad.

Jézus szavaiból tisztán láthatod,
Gonosszal szembeszállni nem feladatod.
A gyümölcse lenne: gyűlölet, békétlenség,
Lélekből a testre is áradó betegség.
E helyett Krisztust, ha társaddá fogadod,
Belső energiád Őrá hangolod.
Rájössz: Ő a tőke, te pedig a vessző,
Amíg hozzá kötődsz, nem lehetsz vesztő.

2

Születésed óta van benned egy elem,

Ennek az a neve: félelem.
Gondolkodó ember, ha előre néz,
Félelemmel látja, Isten útja nehéz.
De ha Isten nélkül akar élni,
Sokszor tapasztalja: van is mitől félni.
A krisztusi tanítás: bennem éljetek,
„én véletek vagyok, ne féljetek“.

Természetes hogy Jézus ezt elvárja,
Nem is kell bővebben, hogy ezt magyarázza.
Mindenki fél, ha úgy jön az alkalom,
De ez fölé nőhet a krisztusi bizalom.
Van hasznos félelem, Ő nem tart vissza ettől,
A káros dolog, ha már félsz a félelemtől,

Nagyon sokféle félelem létezik,
Van amit támogat, s van mi ellenkezik.

Nézd a kicsi gyermek ki mindentől fél,
De biztonságot talál a szülő ölén.
A felnőtt embernek Isten a védelme,
És ha ez nem kell, még több a félelme.
Serdülő korban már ott az aggódás,
Az lesz aki akar, vagy valaki más?
Egy ember életében sok gond adódik,
S ez miatt sokszor félve aggódik.

Ha valaki valamijét kórosan védi,
És amitől félt pont az utoléri.
Félelem tárgya az embert vonzza,
S félelmével a bajt maga okozza.
Ezért ha életed egy félelem kíséri,
Szembefordulás az, ami azt legyőzi.
Múltad és jelened tisztán látása,
Így lesz sikeres a félelem tisztázása.

Leértékelődik a félelem hatása,
Ha felismered mi annak a tárgya.
Titkos bűnök, ha életed mérgezik,
Lelkiismereted vádolva védekezik.
Ekkor jelentkezik a kísértő félelem,
„Erről jobb lesz hallgatni“ – ördögi értelem.
Az ilyen hallgatás, szenvedést okoz,
S a Lélek a test felé betegséget hoz.

Sok az olyan ember kik magabiztosak,
Gyorsan ítélnék, s azt hiszik okosak.
S ha magát kezdi látni, nincs minden rendben,
De a rossz gyökeret vert az öregedő testben.
Félelemmel látja milyen is a világ,
Próbálja előre megvenni magát.
Biztosítás, pénz, élet, kényelem,
Noha ésszerű a dolog, de ott a félelem.

Sokan használják jól a félelmet,
Inteni tudják a könnyelmű embert.
A könnyelműség sokszor lehet mély verem,
Vidám arc mögött: menekülő félelem.
Az ilyenre mondják, jól adja magát,
És senki sem hallja néma sikolyát.
Sokan csodálkoznak, ha utólag kiderül,
Hogy élete titokban szenvedélybe merül.

Van ki félelemből félelmeket hajszol,
Veszélyes sportot űz, háborúban harcol.
E hódító félelmet bátorságnak hívják,
Mert a félelmüket ekképp lecsapolják.
S van gonosz félelem, nézd a terroristát,
Ki magából kiindulva gyűlöletet lát.
Ő fél a legjobban s ezt úgy takarja,
Hogy másokat félemlít, másokra súlyt karja.

Tudni kell a félelem nem gyávaság,
Ez a tökéletlenségből való visszahatás.

Félelmét az ember alapból hordja,
S hogy “ne féljeteK” ezt Jézus ezért mondja.
Félelmekben Jézus arca feltűnik,
S ha bízol Benne, a félelem megszűnik.
Ki idáig eljut az már győzelem,
S a félelmet felváltja az Isten Félelem.

3

Az ember hajlamos önmagát védeni,

Sőt mások felé ítéletet tenni.
Meglátja könnyen másban a gonoszt,
Igazságnak tartja, ha ilyen embert kioszt.
Úgy hiszi akkor Ő az igazság harcosa,
És kezébe illik ennek pallosa.
Mert másban a rosszat rögtön fölismeri,
Harag és utálat útján kezeli.

Sok családon belül is szomorúan látni,
Egy személy elhúzódik, s akar külön válni.
Mindenkiben látja a rossz természetet,
És ő ilyenek között inkább nem kér helyet.
Azt hogy ki és milyen pontosan leadja,
De önmagát ebből teljes kívül hagyja.
Ha az ilyen ember magát láthatná,
Az egész család rosszát fölsorolhatná.

Legjobban azt lehet a másokban utálni,
Amit önmagában is meg tud találni.

Ember, amit mutat kifelé az szépség,
De a valóságot hordja az árnyék személyiség.
Nézd meg a családban, miket nem szeretsz,
És ha tisztán látod azokat, mit megvetsz,
Rájössz, mindezeket magadban megtalálod,
És ha félrehúzódsz, akkor nem kell látnod.

Pedig mindenkinek van valami foltja,
Árnyék személyiségét magával hordja.
S ha ettől elhúzódsz, mert rossznak látod,
Nem javítod vele a saját világot.
Ettől az árnyéktól úgy lehet szabadulni,
Szabadító fény körébe kell bejutni.
Hogyha az égi fény teljesen körbevesz,
E sötét árnyékkép eltűnik – elvesz.

Így találsz magadra valóságosan,
E fény által fejlődni hatásosan.
Van olyan is ki magától igyekszik,
Feltesz egy álarcot, ami neki tetszik.
Személyiség csere az, ahogy ő él,
Így saját értéke önmagában leég.
Beteges küzdelem az ilyen fajta lét,
Az ilyen ember egyik hibát a másik után vét.

S ha valakinek élete álarc mögött zajlik,
Nagyon is jól érzi ez törékeny mozaik.
Életét akképpen érvényesíti,
A maga rossz természetét másra kivetíti.

Cinkosokat keres, megnyugtatja magát,
Hisz ő nem olyan, de másban ilyet lát.
Bosszúálló lehet az ilyen ember,
Ki saját bűnéért is másokat ver.

Ahogy Jézus vérét a bűnért kifizette,
S az újjászült embert Isten elé vitte.
Az ilyen ember felé is ez a megoldás,
A jót ráruházni hátha fog az áldás.
Aki megtanul másokat értékelni,
Annak saját értéke is fog növekedni.
Ahogy a napfény a szobába érkezik,
Sötétség megszűnik, többé nem létezik.

4

Minden ember hordja az ős-tulajdonságokat,

De mindenkinél másképp dolgozik a tudat.
Mindenkinek másképp áll belső képze,
Ezért nem egyforma az emberek élete.
Jézus minden terhet e Földön megélte,
S szerető győzelmét az embernek ígérte.
Ki emberként élte földi életét,
Meg tudja érteni az emberek helyzetét.

Nézz meg egy szomorú emberi világot,
Oly sokan élik ezt: a magányosságot.
Sok törődött van ki magányban él,
Az a jobbik eset, aki még remél.

Mert a legtöbb magány önzésből fakad,
Ezért elkülönül s magából nem ad.
Bár van szörnyű teher mi embert lesújt,
De a Megváltó mindenekben mentő kezet nyújt.

Lehet, hogy tönkre tették az egész családot,
Vagy teljesen csalódtál ezen a világon.
De hiszed vagy sem: ezt Jézus veled éli,
S szenvedő magányodat magának kéri.
Magányát, ha valaki sértett, kincsként védi,
Ezzel a tetteivel a Teremtőt lenézi.
Nem hiszi, hogy Istennél jobb helyzetbe kerül,
S önimádó magányába mindjobban lemerül.

A magány ember szintén kitölti életét,
S a rosszabb eset az, ha talált egy szenvedélyt.
Amely uralkodva lelkére nehezedik,
Így lelke ez által megkövesedik.
Ilyen formán önmagába helyezi a hitét,
Nehezen bocsát annak, ki ellene vét.
Pedig a magány lehet csodálatos forrás.
Fölragyoghat belőle speciális áldás.

Ha magány ember másokért nagyot alkotott,
Vagy Isten elé imádságban sok embert hozott.
Ha mégis úgy érzi, sokat van egyedül,
De Isten akarata az övével egyesül.
Adakozó életét úgy érzi gazdagság,
Életét nem keseríti a magányosság.

Működése valóságos gyógyító ír,
A szomorút vigasztalni valósággal bír.

5

Mindenkinél megvan hogy néha szomorú,

Legyen gazdag, szegény, bármilyen korú.
Valakinek élete állandó szomorúság,
Mert életét terheli valami hátrányosság.
Nagy remények után a célját tévesztette,
Vagy életében valakiét elvesztette.
Valamire vágyott és még nem nyerte,
Így a szomorúság a lábáról leverte.

Szomorúság a szenvedés rokonsága,
Van, hogy először jön s van, hogy utána.
Szomorúság az sokszor csak egy intés,
Realitásra való figyelmeztetés.
De van, hogy az oka alacsony végzettség,
Valamilyen formában testi kinézettség.
Mert negatívra néz – így látja életét,
Nem veszi észre a valódi értékét.

A szenvedés olyan akár egy támadás,
Isteni célja: belső formálódás.
Minden ember számára van szenvedés,
Valamilyen formába sok, avagy kevés.
Ki egész életében a szenvedést kerüli,
Annak szenvedését a félelem szüli.

Szenvedés Istentől kapott magvetés,
Ez már misztérium, – belső küldetés.

Többféle fölfogás az értelmet csavarja,
Borúlátó típus a létet sem akarja.
S van ki a szenvedést, ha maga is okozza,
„Így kell neki lenni“ – így Istenre fogja.
A krisztusi ember küzdve és remélve,
Szenvedését beépíti hívő életébe.
Tudja, a szenvedés az nem önálló,
Isten tartja kézben, Ő a kontrolláló.

Ádámi ösztön Istentől távolodik,
Amíg él a test erre törekedik.
A lelkileg kész ember látása felhőtlen,
De valóság az, hogy a test erőtlen.
Amíg az ember mindent szépnak lát,
Nem hallja tisztán a Lélek szavát.
Szenvedésben látni lehet Isten akaratát,
Így lesz képes ember, hogy félretegye magát.

Szenvedés az ember lelkét takarítja,
Félresiklott gondolkodást józanítja.
A gyötrellem vára bevehetetlen,
Így meglátja az ember: tehetetlen.
Elengedi azt, mit görcsösen markolt,
Nem érdekli gyarlósága, amiért harcolt.
Gyötrelme, mint fény az útra világít,
Így látja, hogy mi nem, és mi az, ami számít.

Óh, mily sok szenvedés könnyeket fakaszt,
Értelmét nem látja, nem is talál vigaszt.
Az út végére jutott, érzi tovább nincs,
Pedig a fájdalomnak könnye csodálatos kincs.
Képes lesz látni egy még nagyobb szenvedőt,
Saját szenvedéséből nyújt neki erőt.
Gondtalanul nehéz lelki gyógyírt adni,
De szenvedésből sok áldás föl tud fakadni.

Minden mi e világon jó intézmény lett,
Ha előzményét nézed könnyekből született.
Lelket felemelő muzsika világa,
Könnyeket csorgató érzelmek árja.
Sokszor ilyen hatás jó fájdalmat okoz,
Újra hangolt életed gyümölcsöket hoz.
Dallamba formált éneklő imádság,
Magadnak és másoknak felfrissítő áldás.

Egészséges dolog jókat nevetni,
Felgyülemlett adalékot ekképp levetni.
És hogyha megnézed mi is a nevetés,
Sokszor rövid öröm, rövid felüdülés.
Ha pedig a szenvedő arca mosolyog,
Együtt örülsz vele, szíved vele dobog.
Kevésbé szenvedő, hogyha ezt látja,
Nem szenved annyira attól, ami bántja.

Némely virág illata trágyából származik,
Teremtés csodája hogy átalakíttatik.

Vagy nézd meg mi a gyöngy születési útja,
Piszkot a kagyló magában gyúrja.
Kivetni nem tudja, de ahogy formálja,
Kialakul belőle a gyöngy ragyogó háza.
Ilyenképp a szenvedés is lehet formáló,
S az ember értéke így lesz használható.

Akinek életét a szenvedés formálja,
Hordozó képességét Istentől várja.
Mennyei szeretet egyszer csak feltűnik,
Gyötrelme enyhül, mert Isten közeledik.
Sokszor a szenvedés a kaput megnyitja,
Hogy Isten Szent Lelke áthaladjon rajta.
Mindenki fájdalmával Isten együtt szenved,
Így ér össze lélekben Isten és az ember.

6

Végtelen az ember belső világa,

Addig működik, míg el nem jön halála.
Az pedig, hogy eljön, akarod vagy nem,
Félelmetes akár egy sötétlő verem.
Van aki keresi és magához hívja,
És van, aki retteg, az életet sírja.
A bölcs pedig készül rá, jól tudja fogadni,
Rendbe tett életét tovább tudja adni.

Emberek milliói ezzel nem törődnek,
Bátran hangoztatják; a haláltól nem félnek.

De ha jön az idő életük lejár,
Rettegve félnek – vajon rájuk mi vár?
A belső megszólal; – létezik számadás,
Ahogy volt a vetés úgy lesz aratás.
Úgy látsz a halál előtt, ahogy sosem láttál,
S lesznek gondolatid, amit sosem gondoltál.

Ahogy az embernek értelem adatott,
Intelligenciával megáldatott.
A lelkiismeret még ehhez hozzájárul,
Így a felelősség róla el nem hárul.
Mert mindezek fölött mit Isten juttatott,
A halál után embernek életet adott.
Aki hit által így éli életét,
Az nem éli át a halál rettenetét.

És vezet a halálhoz egy félelmetes folyam,
Ki az élet értéket nem veszi komolyan.
Gondolkodásával önmagát lázítja,
És életét jogtalanul maga megszakítja.
Az egyensúlyból kiesik belső világa,
Bosszúból, vagy félelemből, de élete az ára.
Keserű hitetlenség az életét uralja,
Ezért nem kell neki Isten mentő karja.

Valaki, ha Isten nélkül a halállal szembe néz,
És kinyúl feléje az együtt érző kéz.
Megérzi, hogy erőtlen, minden vigasztalás,
Mert Lélek nélkül nincs csak önsajnálkozás.

Akit a halálhoz Isten Lelke kísér,
Fájdalmat és vigaszt pontosan kimér.
Isten, ki jelen van, Ura a halálnak,
Hisz ezért nem kedvezett a saját Fiának.

7

Meg lehet nyerni a legfőbb bölcsességet,

Vagy lehet az életed csak egy ösztön élet.
Ki bölcsen használja kapott értékeit,
Úgy hasznosan tölti élete éveit.
És sokan csak sodródni, ahogy az ár viszi,
Gyümölcstelen életét, még jónak is hiszi.
Embernek életében az dönt és az arat,
Akiben él a helyes akarat.

Mindenki hiszi, akarata sajátja,
Hisz Ő mond igent – nemet, nem hagyja másra.
És ez így jól van, ha élted számon kérik,
Jó akarataidat döntéseid védik.
De óh milyen gyarló, esendő az ember,
Rossz befolyás alatt is döntenie mer.
Meg kellene vizsgálnia alkotó részeit,
Teszt alá tenni döntés képességeit.

Oly könnyű mondani; én ezt akarom!
Saját életemhez nekem van jogom.
Emberek ezeket egymásnak mondják,
De az igazi befolyást sohasem okolják.

És beteg dolog az, aki akarni sem tud,
Képtelen haladni, bár előtte az út.
Van ki akaratos és teherré tud válni,
De akarat nélkül nem lehet megállni.

Nem mindegy az, hogy mennyi az akarat,
Van e lelki egészség, hozzávaló tudat.
Az ember akaratát meg lehet nyirbálni,
Rossz befolyás miatt tisztán nem tud látni.
Lehet rossz nevelés, ideggyöngeség,
Képzeletvilág okozta betegség.
Ilyen a szenvedély, ami le is győzi,
Mert akaratnak parancsol s az el is végzi.

Súlyos betegség az akarat hiánya,
Szégyelli, titkolja így előtör magánya.
Rabul ejtőjével szenvedve él,
Segítséget nem lát, ezért nem is kér.
Látja mi a helyes, de lelkileg megbénul,
De rosszabbá válik, ha más ellene fordul.
Úgy érzi magát, hogy nincs senkije,
Ki alkalmas arra, hogy ezt elébe vigye.

Jézus életében látni erre példát,
Meglátta az emberben az akarathiányt.
Mennyei erővel az akadályt letörte,
Saját akaratával az embert feltöltötte.
Ma is ez a módszer minden állapotban,
Hogyha nincs senkid, de Jézus ott van,

Kövesd a parancsát, ha nem is hiszel benne,
Nála nincs szolgálat mi gyümölcstelen lenne.

Aki minden napon egy kis időt szakít,
Meváltóra figyel, hogy Ő mit tanít.
Az Ő fénye világít az ember nyomorára,
Gyógyírként hat a beteg magányára.
Megláthatod Jézus maga hogyan tett,
Isten akarata az Ő akarata lett.
Ha erőtlen akaratod átadod Ő neki,
Helyébe a sajátját beléd helyezi.

8

Kozmosz drága köve, Isten alkotása,

Földgolyón az ember, az Ő képmása.
Tekintetén látszik a legfőbb értelem,
Isten gazdagsága benne végtelen.
Csodás képessége folyton működik,
Értelmével mindenek fölött uralkodik.
Érdemes embernek Isten kezét fogni,
Mint vessző a tőkéből így virágozni.

Ha testednek értékét végiggondolod,
Filléreket ér csak akárhogy számolod.
Mégis a legfőbb bűn az ember gyilkosság,
Iszonyodnak attól kire érvényes e vád.
E semmit érő test azt hordja magában,
Amiből több nincs sehol a világban.

Minden lélek más, ezt mindenki tudja,
Isten szent művészetét ez is bizonyítja.

Ha minden embernek az lenne a vágya,
Hogy élete működjön a Teremtés céljára.
Nem lenne a Földön beteg, szenvedő,
És sehol sem lenne többé éhező.
A „haszon“ értelmében nem lenne tékozlás,
Üzletelés címen semmiféle rablás.
Mint vezető szellem a jó elmélete,
Törvényszerűen a mindenki érdeke.

Gondolkodó ember, intelligens lény,
Hiszi, hogy lát, még ha nincs is fény.
Ahány ember annyiféle torz akarat,
Egység helyett állítanak maguk közé falat.
És ha baj történik, újabb kárt okoznak,
Szakadozó anyaggal szakadtat foltoznak.
Károkozó dolgokért vagyont kifizetnek,
Szolgáivá válnak gyilkos élvezetnek.

Hazug csalásokért pénzt fizetnek,
De őszinte igazságért haragra gerjednek.
Ki vagy hát Ember, ha terád ez áll,
Hová tart utad, ha életed lejár?
A saját jogaidat teljesen elvárod,
De eltékozolt értékeid nem sajnálod.
Pedig Istentől ezt tisztán láthatod,
Legmagasabb méltóságot megkaphatod.

Elbukott élet, bűn, elesettség,
Mindezekért jár valami fizetség.
De mind az utolsóig oda kell adni,
Ha Istentől akarsz fizetséget kapni.
Ő mindenre vevő mi bűnödből származik,
Királyságot kínál mi örökké tartatik.
Ez egy igaz vásár: mindent mindenért,
Ő már meg is adta: Mennyszágot, vért.

Ha rongyaitat átadod, szennyes fertőzöttet,
Az helyett Ő vakító fehérbe öltöztet.
Nem foltoz ki téged szakadó anyaggal,
Újat ad mennyei diadallal.
Fejre helyezi a győzelmi koronát,
Megossza veled királyi trónusát.
Ha átéled, hogy Ő újjá teremtett,
Soha föl nem adod ezt a győzelmet.

Legyen örök emlék itt e földi létben,
Ő emberként szenvedett minden üldözésben.
Szótlanul tűrte azt, hogy leköpjék,
Patakozott a vére annyira verték.
Az emberiség bűne keresztre szegezte,
Vért fakasztó koronát a fejére tette.
Legszentebb áldozat: Égi Ragyogás,
Minden ember számára örök megújulás.

